

LO PEDRIS

27

VILAPLANA
Abril 2007

BUTLLETÍ

D'INFORMACIÓ

TRIMESTRAL

www.lopedris.com

Especial eleccions municipals 07

editorial

En pocs dies es tornaran a celebrar unes altres Eleccions Municipals a Catalunya, i des d'aquesta revista procurarem informar-vos de les inquietuds, els neguits, les alegries, les opinions... de tot allò que la gent del poble ens vulgui fer arribar per tal de poder publicar-ho.

Lo Pedrís està obert a tot aquell qui vulgui dir-hi la seva, sigui quina sigui la seva opinió; això sí, hauria d'estar ben identificat i tenir un mínim de respecte.

No som nosaltres, com a revista, els qui hem de conduir el parer ni la crítica dels que escriuen i després surt publicat; són les persones que, com a individus, es comprometen amb els seus escrits.

La pluralitat és el somni dels qui ens responsabilitzem de la publicació d'aquesta revista, malgrat que a vegades les nostres idees no coincideixin amb les que es reflecteixen en el seu interior. És amb aquesta idea que es va començar a caminar com a Lo Pedrís, ara farà SET ANYS.

Quan aquest concepte es perdi, creiem que serà el moment de deixar la direcció de la revista, doncs de revistes de partits i partidistes ja n'hi ha prou al poble.

LA REDACCIÓ

Visiteu la nostra pàgina web:
www.lopedris.com

Especial eleccions municipals-07

**El qüestionari a sis vilaplanencs
sobre quin model de poble volem.**

Set preguntes als tres alcaldables.

AUTO ESCOLA

CATALUNYA

Pl. del Nen de les Oques, 8 - Tel. 977 32 23 19 - REUS

LO PEDRÍS

Edita: Lo Pedrís
NIF: G-43640267

Coordinació:

Rosa M. Boqué
Montse Ferré
J.M. García
Dolors Joanpere
Hilari Juanpere
Josep de Las Heras
Jordi Mariné
Teresa Mateu
Josep Mestre
Mei Salvat
Teresa Serra

Correcció:

Jordi Serra
Joan Masdeu
Francesc Mariné
Oscar Aymami
Sarai Martínez
Dolors Joanpere

Col·laborador:

Pep Pelat és Oscar
Aymami

Prensa on-line:

Raquel Virgili

Disseny:

Maria Casanova

Portada:

Teresa Vilanova

Preimpresió:

Serveis Integrals
de Preimpresió sl

DL T-1553-2000

Tirada: 400 exemplars

Preu: 2,50 euros.

sumari

- Editorial, 2
- Vilaplanencs
exterior, 3
- Qüestionari, 5
- Alcaldables, 6
- Opinió, 8
- Cartes a
"lo pedris", 12
- Records, 13
- Homenatges, 14
- Història, 21
- Assaig, 22
- De cinema, 23
- Rutes per
caminar, 24
- Salut natural, 25
- Contes a la vora
del foc, 26
- Notícies, 27
- Activitats, 29
- MP(molt
personal)-3, 33
- La fresca, 34
- Links, 35

Lo Pedrís és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. *Lo Pedrís* no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles i opinions ni s'hi identifica.

TECPERVAL

TÈCNICS EN PERITATGES I VALORACIONS

Camí de l'Aleixar, núm. 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 32 62 44
Fax 977 32 64 58

Vilaplanencs exteriors

El nostre convidat actual és un personatge ben peculiar. La gent l'anomena amb noms diversos ('Pep de Tortosa', 'Pep Ros'...). Ell es defineix com a pagès, tot i que l'he conegut a través d'una activitat ben diferent:

JOSEP ARAGONÈS SALVAT, INFORMÀTIC

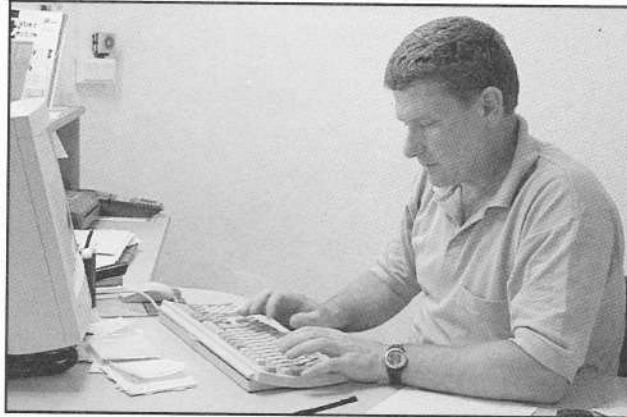
"Jo sempre dic arreu que sóc de Vilaplana i tothom que em coneix ho sap. Vaig néixer al carrer de l'Era i això marca. Ara ja fa uns 25 anys que hi estic empadronat i la veritat és que em sento un més del poble."

Ets un dels "Vilaplanencs Exteriors" que els caps de setmana és al poble. Però tu vius a Tortosa. Com és la vida a la capital de les Terres de l'Ebre?

Suposo que, com en altres llocs, la vida durant els dies de treball no canvia molt: la feina, la família, els fills... A Tortosa, això sí, s'hi viu bé; tens l'avantatge de viure en un poble gran -o ciutat petita-, on quasi tothom es coneix i tot és molt a prop. Tens els serveis d'una ciutat i la complicitat d'un poble.

A la teva etapa d'estudiant, què vas fer? Vas estudiar enginyeria informàtica?

Jo d'enginyer, res de res. I d'informàtic ben poc. Quan vaig estudiar a Barcelona vaig començar enginyeria industrial (3 mesos) i medicina (3 mesos més), després vaig acabar l'any treballant amb el meu tiet Eladi. Un cop tornat a Tortosa, el meu pare em va obligar a tenir algun títol i vaig treure'm el de pèrit mercantil, que és l'únic que posseeixo. Una vegada amb el títol a la mà em vaig dedicar a fer de pagès, que és lo meu, i aquí sí que vaig estudiar; vaig llegir i vaig conèixer tot aquest món fins que ho vaig tenir controlat. A casa teníem molta terra amb arbres fruiters: ametllers, presseguers i tarongers a Tortosa i, és clar, avellaners a Vilaplana. Vaig fer de pagès durant 17 anys, fins

que em vaig casar amb la Carme, ja que aquell mateix any a casa vam vendre la finca de Tortosa i vaig tenir l'oportunitat de començar una altra experiència professional: la informàtica.

Ja fa temps que tu i un quants joves de les Terres de l'Ebre vàreu muntar una empresa, i així va néixer l'Ateneu Informàtic. És complicat tirar endavant una societat que té diversos propietaris?

Sí, molt complicat. Vam començar l'any 1995 i ara ens dediquem majoritàriament a empreses i professionals oferint-los un servei integral informàtic, el coneixement de noves tecnologies i solucions a les seves necessitats.

Dels quatre primers socis que vam fundar l'Ateneu només hi quedo jo; dels altres quatre més que s'hi van incorporar, només queda Sisco, o sigui que és molt difícil que tanta gent pugui tenir uns objectius comuns i que aquests durin. També s'ha de dir que si tot va bé, és més fàcil; el *totut* és quan no va tan bé, llavors surten els problemes. De totes

maneres estic molt content i orgullós que finalment els que hem quedat ja portem una empresa amb onze anys d'existència i amb un bagatge i coneixements que ens donen prestigi.

La informàtica és un món en constant moviment. Tot just s'acaba d'aprendre una cosa, que ja n'ha sorgit una altra. Com ho fas

per estar permanentment al dia?

Això ho porto molt malament ja que, pagès com sóc, no estic avesat al fet que les coses canviïn tan ràpidament. A més, em supera. És pel que m'ha passat més d'una vegada pel cap deixar aquesta feina. Sort que el company que tinc és més racional que jo i no fa cas de tantes novetats. Com diu ell, la novetat fins que no està provada i funcioni millor que l'existent, no és una novetat i en això de la informàtica és millor el que va bé que no el que pot anar millor. És la nostra feina, provar les noves tecnologies per si val la pena, o no, incorporar-les als sistemes existents.

Ja he dit abans que, els caps de setmana, véns a Vilaplana. Què té el poble que no tingui Tortosa?

Tot. És el meu poble. Hi són tots els meus orígens, tant de pare com de mare. Jo sempre dic arreu que sóc de Vilaplana i tothom que em coneix ho sap. Vaig néixer al carrer de l'Era i això marca. Ara ja fa uns 25 anys que hi estic empadronat i la veritat és que em sento un més del poble.

**EXCAVACIONS I
TRANSPORTS**

MIRALLES

JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.

Av. Catalunya, 5 3r 1a - Tel. 977 816 489 - 610 282 029 - 43356 ALFORJA

Suposo que hi ha fet molt que la meua infantesa i joventut la compartís entre els dos pobles i en fer de pagès, tant a Tortosa com a Vilaplana, he passat molts dies treballant i al mateix temps compartint inquietuds amb la gent del poble. Això fa tenir amics aquí i allà i que els amics d'aquí vagin allà i els d'allà vinguin aquí. És un goig.

La Carme, la teva dona, i els teus fills són tortosins, acostumats a viure a ciutat. Com els has de convèncer perquè vinguin cada setmana amb tu al poble?

No cal convèncer ningú, tots estem molt bé a Vilaplana. La Carme de bon començament s'hi va trobar a gust. De segur que ella coneix més gent que jo, ja que li agrada el poble i s'interessa per la gent i pel que passa. La canalla també s'ho passa pipa; aquí poden sortir sols, vénen a casa a menjar i a dormir i això els encanta. No cal barallar-nos gaire per venir.

Aparentment véns a Vilaplana a descansar, però no et quedes quiet a casa. Participes en els projectes culturals del poble?

Jo de cultural no és que en sigui gaire. M'agrada la cultura, la història, el paisatge i tot el bo que queda per al futur. Per això, si puc ajudar en alguna cosa interessant de les que es fan al poble, aquí em tenen. Però el meu és més la cultura agrícola. En aquest sentit m'ha agradat molt ser l'instigador de la reconversió del cultiu de l'avellaner en ametller i promoure societats de pagesos, com vam fer al fundar amb altres amics la SAT de serveis agrícoles de Vilaplana.

Desconnectes quant véns al poble? De la mateixa manera que deus portar pro-

blemes de la teva feina a Vilaplana, també t'endús 'feina' de Vilaplana cap a Tortosa?

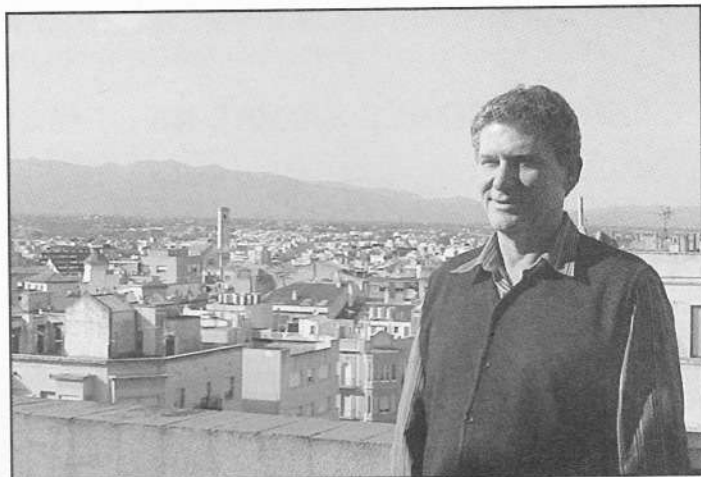
Quan arribo al pont gran se m'obliden totes les cabòries tortosines, com si visqués sempre a Vilaplana. Quan arribo a Tortosa em passa el mateix a l'inrevés. La desconexió és total i això m'ajuda molt a viure intensament en ambdós llocs.

Un bon dia un grup de gent inquieta del poble van decidir portar a terme el projecte de 'Lo Pedrís', en el qual tu participes activament de manera destacada. Com va ser la teva implicació en el butlletí del poble?

Quan va sortir el primer Pedrís em vaig sentir orgullós de la capacitat de treball i la voluntat de ser vilaplanencs que tenia molta gent del poble. També vaig pensar que la revista era una cosa gran i que en el futur això no es podia deixar de fer i que a més, com estava involucrat en les noves tecnologies, podia fer alguna cosa perquè encara fos més gran. A l'Ateneu Informàtic ens vam posar a treballar i en poc temps vam tenir el web. Que no creguis que no xalo poc, jo, quan a algú li ensenyo el que fem a Vilaplana: tothom es queda parat. Això a un poble gran com Tortosa no es pot fer, ja que no existeix la voluntat de ser, com hi és aquí.

Com explicaries què és *lopedris.com*, perquè sigui comprensible per qui no entengui d'informàtica?

És una base de dades de tots els articles que surten a la revista classificats per

temes i que des de qualsevol lloc del món es pot consultar. A més hi ha dues parts actives: la d'opinió, perquè qualsevol pugui dir-hi la seva i la de premsa, perquè coneguem què diu el món de *naltros*. No sembla res, però és molt.

La informàtica cada dia va sent una eina més indispensable. Però hi pot haver qui no pot creure-la necessària. Què els diries a qui encara són poc inclinats a conèixer-la?

Que no cal que es maregin molt, que sense informàtica també es pot viure, però que no es queixin. Si volen saber més i al moment, vulguin o no, hauran de caure en aquest parany; però si no ho necessiten, millor.

Gràcies a gent inquieta de Vilaplana, es va crear aquest butlletí que cada trimestre tenim a les mans. Gràcies al Josep, es va crear Lo Pedrís digital, una 'finestreta' a Internet, a través de la qual, tothom que ho vulgui, pot veure què es diu a Vilaplana des d'arreu del món. A pesar del què ell comentava abans, penso que la seva iniciativa és un fet cultural molt important per al poble.

RAQUEL VIRGILI

MUSSARA

CENTRE D'EQUITACIÓ

677 50 79 44 - Classes
677 50 79 45 - Excursions

Carretera de Vilaplana a la Selva del Camp, km 6,8

Qüestionari

El proper mes de maig es celebraran les eleccions municipals, és en aquest moment on tots nosaltres ens podem manifestar a favor de polítiques municipals d'acord al projecte de poble que volem.

En aquest marc:

Quines serien les teves propostes de cara a la propera legislatura?

Quins projectes trobes que s'haurien de prioritzar?

Realment, què et preocupa del nostre poble?

**SEBASTIÀ
BESORA CABRÉ**

No estic massa d'acord amb l'enunciat, ja que moltes vegades el màxim que pots fer és votar el que

menys et desagrada i no pas el que més t'agradaria. Dit això, el que trobo més necessari és solucionar l'abastiment d'aigua del poble. Crec que aquest no s'hauria de fer en detriment dels nostres camps de conreu, sinó que s'haurien de recuperar anteriors projectes de transportar l'aigua de les concessions que tenim del minitransvassament.

Seria important que el creixement de la nostra Vila es fés d'una manera pausada i es fonamentés en gent que hi visqués tot l'any, no només unes setmanes a l'estiu i uns caps de setmana ocasionals. Un poble amb manca d'aigua no es pot permetre que el seu creixement es sustenti en la temporada que més falta ens fa.

**VANESSA AYMAMÍ
ESCRIBANO**

Les meves propostes de cara la nova legislatura serien: aprofitar la part baixa de la barana de la

Riba, que hi torni a haver doble sentit de circulació al carrer Major, que hi hagi un pàrquing públic, buscar un lloc més adequat per a la guarderia i renovar i ampliar el centre mèdic del poble.

-Considero que el centre mèdic del poble és la proposta més important per al poble, tot i que penso que s'han d'aprofitar llocs com la barana de la Riba que està en desús.

- Em preocupa que el poble s'està fent gran i s'haurien de fer propostes noves adequades al creixement de la població.

SARAI MARTÍNEZ

De propostes en podria anomenar moltes, però sobretot apostaria per un model de desenvolupament diferent del que s'està portant

ara; prendria decisions valentes i no seguiria allò que fan i han fet els pobles veïns.

Tindria en compte l'entorn privilegiat de Vilaplana, i prioritzaria un creixement sostenible i ecològic, tenint respecte per la natura i per aquest món cada cop més contaminat.

Fer coses per la gent d'aquest poble i no mirar només de créixer econòmicament per acabar convertint Vilaplana en un poble dormitori sense personalitat. Promouria activitats lúdiques, tallers, cursos...tant per la gent jove, com la més gran.

Que no hi hagi una comunicació directa i sincera entre el poble i l'ajuntament i que els interessos no s'ajustin a les necessitats reals de Vilaplana.

**M. MERCÈ MESTRE
SERRES**

Les meves propostes serien:

Un centre de dia per a la gent gran.

Un CAP per no haver

d'anar al poble del costat.

Posar un caixer automàtic.

Fer una altra sortida per la part de dalt del poble.

Fer un pàrquing públic per deixar els carrers més lliures de cotxes.

Subministrament d'aigua al poble.

-Prioritzaria el CAP, el subministrament d'aigua, el pàrquing, el centre de dia, però crec que tot és important.

- Em preocupa que el poble està creixent i hi ha molts espais en desús que es podrien aprofitar fent propostes noves, nous serveis, nous comerços (llibreria, quiosc,...), etc. adequats a aquest creixement.

FE D'ERRADES

El número passat va sortir equivocament, en el llistat de naixements, el nom de la nena de l'Emma Mestre és **AURA PROS MESTRE**.

Així mateix, no vàrem publicar el casament d'un altre vilaplanenc: **NORBERT MARINÉ i MÒNICA CAÑADAS**.

A la portada apareixia OCTUBRE 2006 enlloc de **DESEMBRE 2007**.

LA REDACCIÓ

Servei Oficial:
Lucas
CENTRE AUTOTECH

Tallers
Rafel Sans

- Mecànica de l'automòbil i planxisteria
- Instal·lacions de fontaneria, gas i calefacció
- Serralleria

C/ Muralla, 23 • 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 384

FORN DE PA I PASTISSERIA
Llauradó
PA CLUIT AMB LLENYA
Avda Dr Vilaseca 10 Avda Joaquim Mir 11
Tel. 3154 52 Tel. 8150 04
REUS L'ALEIXAR

**ISMAEL MOLINA
ESCRIVANO**

Jo crec que una de les coses que li falta al poble és un lloc polivalent on es puguin fer actes esportius o culturals, no només com pavelló. A Vilaplana, amb la gent jove que hi ha que practiquen esports, seria molt bo tenir-lo i poder-lo utilitzar pels actes de la festa major o d'altres activitats festives o culturals que es puguin donar durant l'any.

Considero que s'hauria de donar prioritat al tema dels habitatges protegits per la gent jove del poble ja que d'aquesta forma hi hauria més possibilitats que aquest sector pogués tenir més independència i així que tingués més possibilitats de quedar-se a viure al nostre poble, Vilaplana.

També seria necessària una nova consulta del metge perquè la que hi ha és molt deficient, així com, habilitar la planta del mig de la plaça de la Riba per fer coses.

El que més em preocupa és el creixement sense mesura que amb un futur pot haver-hi al poble i també m'amoïna la poca vigilància i el poc control dels llocs de més interès del terme, on la gent de fora s'aplega, com pot ser la Serra de la Mussara, i el perill de que algun dia es pugui estendre foc al terme.

**SEBASTIÀ
LLAURADÓ**

Sincerament crec que cada persona podria tenir les seves. Jo proposaria la construcció d'un pavelló pels equips del poble. A Vilaplana sempre s'ha jugat a futbol o futbol sala, i això ajudaria tan als joves per poder anar-hi a jugar i entrenar, com a la resta del poble per tal d'observar els equips, com passa cada estiu a les 24 hores del poble.

Això dependria molt del punt de vista que es mirés, cadascú hi podria dir la seva. Per a mi, les principals serien acabar les escoles, els carrers i els nous contenidors soterrats que encara s'han de col·locar.

Em preocupa, per exemple, que amb la possible construcció de nous edificis es perdés, poc a poc, la homogeneïtat. Fins ara, les cases en els pobles eren totes diferents, cap era igual, però ara les fan totes iguals, podrien construir-ne algunes amb característiques diferents. Seria, segurament, més costós, però crec que valdria la pena. Almenys, aquesta és la meva opinió entre moltes altres.

LA REDACCIÓ

**P
L
A
C
I
T**

**ELECTRICITAT
FONTANERIA
CALEFACCIÓ
GAS**

Mas de l'Aleu, 14
43365 ALFORJA
Tels. 649200747 - 977816116

Dietètiques Cabré, C.B.

- ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
- HERBORISTERIA
- CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

**RAFEL
MARTINEZ**
AGENT D'ASSEGURANCES

CAMÍ DE L'ALEIXAR, 40 B
TEL./FAX 977 31 33 99
43202 REUS (Tarragona)

Josep Tost

**QUEVIURES i
TRANSPORTS**

Dr. Mallafrè, 12
Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

**B
E
N
Z
I
N
E
R
A
*
A
U
T
O
R
E
N
T
A
T**

CARBURANTS VILAPLANA
DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: ☎ 977 328 417

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

QÜESTIONARI A TOMÀS BIGORRA I MUNTÉ, CANDIDAT D'ERC- UNITS PER VILAPLANA

1. Qui és en Tomàs ?

Sóc de Vilaplana, i resident en aquest poble del Baix Camp. Professionalment sóc Enginyer Tècnic Industrial, auditor de sistemes de qualitat acreditat per AENOR.

Des del vessant polític he estat regidor a l'Ajuntament des del 1995 fins al 2003, i alcalde des del 2003.

També he estat Conseller per Esquerra al Consell Comarcal del Baix Camp (1999-2004), i Diputat i Vice-president a la Diputació de Tarragona per Esquerra des del 2004.

2. Què n'espera de les pròximes eleccions, més enllà del resultat?

Indiferentment del resultat del pròxim 27 de maig, cal que l'acció política del govern de l'Ajuntament estigui basada en el servei a la comunitat, la millora de la qualitat de vida i el benestar dels ciutadans. Tot això ha d'anar acompanyat amb els criteris de rigorositat i de saber fer i amb una gran honestat en la feina, posant els interessos generals davant dels interessos particulars.

3. Del programa de govern del seu grup què en destacaria?

L'ampliació i millora dels serveis, com l'abastament d'aigua, la xarxa de gas i el sociosanitari. També la millora de les infraestructures viàries, com els carrers del poble i els camins del terme, i de les telecomunicacions, com la banda ampla, la telefonia mòbil i la televisió digital. Totes aquestes actuacions serviran per millorar el benestar del ciutadans i s'han de fer amb respecte al medi ambient. Un altre eix d'actuació serà la difusió i potenciació de la cultura i de la riquesa patrimonial i natural de Vilaplana.

4. Què creu el fa diferent del programa de les altres formacions que també es presenten?

A hores d'ara desconec el programa de les altres formacions polítiques, però us puc assegurar que el programa que nosaltres presentem és fruit d'un intens treball conjunt, amb moltes aportacions de gent diversa, fruit d'un consens polític i social i fruit del coneixement exacte de la situació i de les necessitats del nostre poble.

5. Té una opinió formada sobre un eventual/possible pacte municipal?

Pel que fa als pactes, en pobles petits com el nostre s'ha de respectar el sentit de la majoria. Només cal recordar el mandat 1999-2003, amb el pacte contranatura de CIU i PSC que van deixar la llista d'UV-ERC -la més votada pel poble- a l'oposició. Aquest pacte no va ser assumit ni acceptat pels ciutadans, per la qual cosa durant el mandat es va viure una confrontació entre l'equip de govern -CIU + PSC- i els ciutadans molestos per un pacte que mai van entendre.

L'equip de govern actual ha mantingut durant tot el mandat una

comunicació constant i contínua amb la ciutadania per informar de tot el que s'ha anat fent a l'Ajuntament, i això ha comportat una bona sintonia amb els ciutadans que no es veia des de fa molt temps. Per tant, ara cal posar el màxim esforç en comunicar les bondats de les propostes del programa electoral i convèncer als ciutadans que són les millors i més adequades a les necessitats de Vilaplana, i quan arribi el 27 de maig obtenir un excel·lent resultat, és a dir, majoria absoluta per poder governar amb comoditat.

6. Quin model de poble dibuixa el seu programa i quin encaix preveu en el model comarcal?

Un model sostenible, equilibrat i respectuós amb el medi, que comporti poder conjuminar les necessitats del territori amb la preservació dels recursos naturals, arqueològics, paisatgístics, històrics i culturals per garantir la qualitat de vida de les generacions presents i futures.

Ens trobem en una part singular del Baix Camp, a cavall del pla i la muntanya, i hem de ser capaços d'aprofitar les nostres característiques, singularitats i potencialitats, tenint en compte que aquesta comarca és més dinàmica en la seva part costanera que en la seva part d'interior.

7. A llarg termini i en el supòsit de ser re-elegit, quins objectius preveu com a fonamentals per el futur de Vilaplana ?

El desplegament del Pla General d'Ordenació Urbanística (POUM) ha de comportar resoldre tot un seguit de dèficits estructurals que pateix Vilaplana de fa anys, com ara:

- La construcció de nous habitatges per a gent que vol compartir amb nosaltres la qualitat de vida i les nostres il·lusions, i la construcció d'habitatge per a joves.
- La creació d'espai per a equipaments tan necessaris com el nou servei socio-sanitari, que tindrà més 300 metres quadrats i on hi haurà el consultori mèdic i un espai per a la gent gran.
- Espais verds per al gaudi de les persones.
- El trasllat del tanc de gas al costat de la carretera de la Mussara, per evitar el pas de camions de gas per dins el poble.
- Continuar la reforma de carrers amb la millora i ampliació dels serveis d'aigua, clavegueram, gas, etc..
- Millora de les instal·lacions del Casal Vilaplanenc, vestidors i serveis, pista i sala d'espectacles.
- Construcció d'un embassament d'aigua per al consum humà i planta potabilitzadora d'aigua.
- Continuar amb l'ampliació de la xarxa de banda ampla de connexió a internet i telefonia mòbil.
- Les obres de consolidació de l'església de la Mussara com a equipament i serveis del futur Parc Natural de les Muntanyes de Prades incrementaran i potenciaran sens dubte l'oferta turística de Vilaplana.
- Potenciar l'oferta turística amb la promoció de nous productes basats en els recursos naturals, arqueològics, paisatgístics, històrics i culturals.

Més informació sobre el candidat la podeu trobar al bloc <http://tomasbigorra.blogspot.com/>

LA REDACCIÓ

Alcaldables

QÜESTIONARI A ERNEST AYMAMÍ I HUGUET, CANDIDAT DEL PSC

1. Qui és l'Ernest?

Ernest Aymamí i Huguet, candidat del PSC-PM. Pagès i regidor a l'Ajuntament de Vilaplana. Vicepresident del Consell Comarcal del Baix Camp i vicepresident del Consell Esportiu.

2. Què n'espera de les properes eleccions, més enllà del mateix resultat?

Estem molt il·lusionats per a començar una nova etapa i fer que el nostre poble ocupi el lloc que es mereix. Desitgem també que la campanya transcorri amb respecte entre totes les formacions.

3. Del programa de govern del seu grup, què en destaca?

Cal definir el futur àmbit de creixement del poble de manera sostenible. Ens oposem a un gran increment de població, però cal créixer per a poder accedir a més serveis, que prou falta ens fan. A més, fa mesos que està aturat el Pla d'Ordenació Urbanística Municipal (POUM), tot i que es va anunciar la seva aprovació sense fer esment de les vint-i-tres mesures correctores. Cal resoldre les barreres que s'han creat. Si els nostres joves no es poden quedar a viure al municipi, es produeix un estancament. Volem impulsar iniciatives per a crear llocs de treball.

Molt important: resoldre el subministrament d'aigua. No podem tornar a passar pel mateix tràngol estiu rere estiu.

El poble està col·lapsat. Com ja venim explicant des de fa temps, el poble ha de tenir una altre sortida, i la sortida natural està a la part alta del poble.

Crear un espai per a la gent jove, on puguin desenvolupar les seves activitats.

El futur Parc Natural de les Muntanyes de Prades ha de servir, a més de preservar el nostre entorn, per impulsar el nostre territori.

4. Què creu el fa diferent dels programes de les altres formacions que també es presenten?

Aquesta pregunta no es pot respondre perquè en el moment en que es fa l'entrevista (primera quinzena de març), cap grup ha presentat cap proposta.

5. Té una opinió formada sobre un eventual/possible pacte municipal?

Tradicionalment tots els grups escollits havien format part del Govern municipal. Això es va trencar l'any 1997, quan el grup d'Esquerra Republicana de Catalunya-Units per Vilaplana va decidir passar a l'oposició. A nosaltres ens agrada molt més el primer model d'Ajuntament, ja que totes i tots els que en formàvem part prioritzàvem el poder treballar per Vilaplana.

6. Quin model de poble dibuixa al seu programa i quin encaixa preveu en el model comarcal?

Un poble amb un creixement sostenible, que mantingui la fesomia actual de Vilaplana, amb nous habitatges que quedin integrats al municipi. No créixer és desaparèixer. El sostre de població està als 1.000 habitants, d'aquesta manera, podríem tenir accés a serveis que ara no tenim: una llar d'infants i garantir el futur de l'escola. El Baix Camp està format per dues parts molt diferenciades: el sector costa i l'interior. Nosaltres estem a l'interior i aquest model que proposem hi encaixa perfectament.

7. A llarg termini i en el supòsit de ser re-elegit, quins objectius preveu com a fonamentals per al futur de Vilaplana?

Consolidar un creixement sostingut d'habitants a Vilaplana, creant nous llocs de treball i nous habitatges per a la gent jove.

És prioritària la creació d'un Centre de Dia per a la gent gran. És vital per Vilaplana que la gent gran pugui tenir assistència al mateix poble, sobretot a causa del model de creixement que ha promogut l'equip de Govern municipal.

LA REDACCIÓ

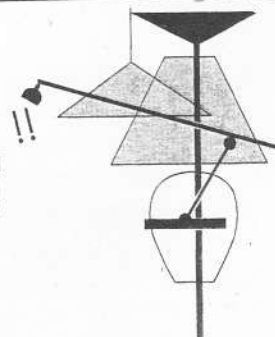
Caixa Tarragona

C. de Benidorm, 11 (cant. Peníscola)
Tel. 977 75 05 30 - 43205 REUS

NUVIS

- Preus especials per a la vostra llista... i col·locació GRATUÏTA!!
- Pantalles a mida
- Tots els estils
- Il·luminació de jardí

QÜESTIONARI A EDUARD BONET I SIMÓ, CANDIDAT DE CIU

Qui és l'Eduard ?

Sóc un vilaplanenc de tota la vida, un vilaplanenc orgullós de ser-ho i decidit a estirar del carro perquè el nostre poble pugi progressar i sobretot, que la seva gent s'hi senti bé.

Crec que definir qui sóc en un poble on tothom et coneix potser és una mica pretensions, ja que un és més el que el consideren els altres, que el que un es cregui d'ell mateix. Tot i això puc dir que sóc pagès, faig la meua vida al poble i he participat en totes les associacions que m'ho han demanat per formar part de la seva junta, sent varies vegades president d'algunes d'elles.

Què n'espera de les properes eleccions, més enllà del mateix resultat?

El primer que n'espero d'aquestes eleccions és que aquest cop serveixin per unir a la gent, contràriament a d'altres vegades que han servit per separar-la.

Recordo que en altres eleccions, ja fa temps, també s'havien presentat tres candidatures i a l'hora de formar govern tots participaven i ningú se'n sentia exclòs.

Del programa de govern del seu grup, què en destacaria?

En altres eleccions el nostre grup havia fet programes molt ambiciosos, ara les coses han canviat. S'ha creat molt de gasto i poca inversió productiva, la caixa està buida, els crèdits són importants, els impostos s'han augmentat més que mai i els proveïdors cobren tard. La nostra primera aposta va dirigida a sanejar els comptes i a continuació, garantir els subministraments d'aigua, ja sé que pot resultar poc atractiu, però si que crec que és el més assenyat.

4. Què creu el fa diferent dels programes de les altres formacions que també es presenten?

No conec les propostes dels programes electorals de les altres formacions, no obstant la gent acostuma a oblidar-les i potser fora bo que al finalitzar la legislatura es facin la reflexió de quin grau d'acompliment han fet els diferents grups quan han estat al govern.

Nosaltres podem dir amb satisfacció que som els que més hem complert el nostre programa quan hem estat al capdavant de l'Ajuntament.

5. Té una opinió formada sobre un eventual/possible pacte municipal?

Tot i que quan un es presenta té la pretensió de guanyar per majoria, sóc conscient de la dificultat d'aconseguir-ho. Crec que parlant la gent s'entén però també s'ha d'escoltar. Quan

alguns et parlen amb superioritat i prepotència creient que estan amb el poder de la veritat absoluta i que els qui han de canviar són els altres, la veritat és que fa difícil d'entendre's-hi. Nosaltres estem en disposició d'entendre'ns amb tothom sempre i quan totes les parts estiguem disposades a renunciar a coses per aconseguir l'acord.

6. Quin model de poble dibuixa al seu programa i quin encaix preveu en el model comarcal?

Un poble on la seva gent no s'hi pot guanyar la vida està abocat a ser un poble dormitori, hem tornat a perdre el tren, en els últims quatre anys no s'ha fet res per promocionar l'economia, s'ha abandonat un projecte que nosaltres vàrem iniciar aconseguint ser el quart poble de Catalunya en tenir un telecentre i rebent un premi de la Generalitat per aquest projecte. A hores d'ara altres telecentres tenen gent treballant amb teletreball gaudint de la tranquil·litat de viure en un poble i que poden treballar a través d'internet per empreses que no necessiten de la presència física dels seus treballadors.

La subvenció que es va aconseguir per posar una antena que donés accés a internet de forma gratuïta, es va gastar per renovar els equips informàtics de l'Ajuntament.

El Pla Urbanístic només ha delimitat d'una forma molt estricta el sòl que ja era urbanitzable sense crear quasi gens de sòl nou, i el tipus d'edificació més extensa creiem que no és la més adequada pel nostre poble. Aquests pobles plens de cases adossades no són els que més m'agraden.

7. A llarg termini i en el supòsit de ser re-elegit, quins objectius preveu com a fonamentals per al futur de Vilaplana?

Aconseguir un creixement moderat i continuat és l'objectiu que en el futur ens permetrà que puguem tenir una escola plena i de qualitat, una sanitat amb mitjans, una atenció a la gent gran amb recursos, instal·lacions esportives, etc.

Aquests creixement, però, ha de ser controlat per tal que vagi creixent a l'entorn del nucli i de cap de les maneres amb parcel·les allunyades, permetent així que els nouvinguts s'integrin al poble i les seves activitats, i que mai creixi tant com per perdre la identitat de poble i la relació entre veïns.

LA REDACCIÓ

iberCaja

"SOBIRANIAIPROGRES.CAT"

En aquest número m'estreno com a col·laborador. A la revisa de "Lo Pedrís" núm. 26 vaig llegir l'article "A mi també m'agradaria la igualtat lingüística" de la Montse Ferré i em va treure de polleguera!! Si a això hi sumem els continuats insults que Catalunya i els catalans rebem del PP, d'alguns sectors del PSOE, Jimenez Losantos des de la COPE, Carlos Herrera des d'Onda Cero, i no sé de quants més, ja no sé què m'agafa. És per això que us voldria convidar a entrar a la web "sobiraniaiprogres.cat" per sensibilitzar-vos

sobre el dret a l'autodeterminació que tots els pobles hauríem de tenir.

Aquesta web es va posar en marxa el 04/10/06 i al davant hi trobem l'actor, prou conegut per tots, Joel Joan i l'historiador mediàtic Oriol Jonquieras (col·laborador del programa de TV3 El Favorit i de tertúlies de Catalunya Ràdio i RAC1).

Quan llegiu això, segurament ja hi haurà més de 10.000 adherits i promouran noves fites per aconseguir els nostres drets. Què espereu a entrar-hi?

EUGENI HUGUET

INNOCENTADA'06

Un altre 28 de desembre i una nova innocentada al nostre poble.

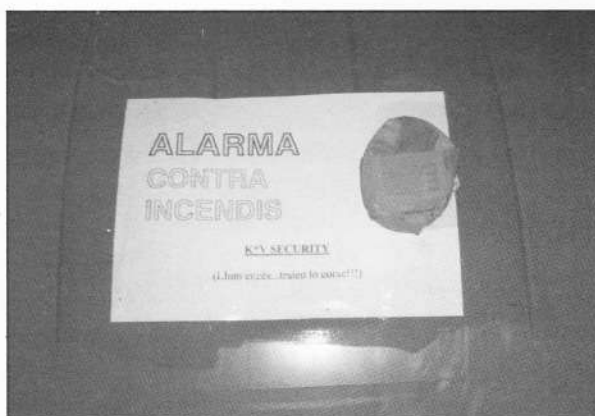
Aquest any han aparegut alarmes contra incendis a tots els contenidors de brossa del poble. No cal que us preguntem perquè, oi? Informant que no cal llençar cap objecte o material encès als contenidors ja n'hi hauria prou.

Potser en realitat ja aniria bé aquest aparell! I que quan algú llencés el que no es pot llençar, sonés l'alarma!... I ben forta! perquè tot lo poble ho sentís!

Diu la gent que molts cops es poden veure cendres d'estufes dins els contenidors. I sí, podem dir que és ben cert! "Naltros" a aquesta gent els hi diríem que primer de tot no juguessin amb foc (que ja se sap que crema!) I després que, si cal, instal·lessin calefacció a casa seva, així ja no caldria que miressin si les cendres estan o no apagades.

També volem recordar que enguany no hem fet gaire nosa als de l'"Ajuntafems". Potser per aquest motiu la innocentada ha quedat vista durant tot lo dia. Ara esperem que se'n recordin per l'any vinent, sigui la innocentada que sigui (Gràcies per anticipat!)

I per últim volíem dir que no ens fem responsables de cap altra mena d'innocentades, de la mena d'empenyar

el veïnat a altes hores de la nit (que una cosa és enganxar llufes a l'esquena de la gent i una altra és anar a "putejar" el personal a les seves cases) O, també, de xafar i/o embrutar mobiliari urbà (que, sincerament, creiem que no té cap mèrit i fa ben poca de gràcia...)

El que "naltros" volem és fer sàtira, conya o com a molt reivindicar coses per millorar Vilaplana. Queda dit. Bons innocents i bon any 2007!

K*V

TREBALL BEN FET

Vilaplana és un poble que sempre ha estat obert a generar noves iniciatives entre els seus habitants. Tenim diferents exemples que així ho corroboren durant els últims anys. Encara que, de vegades, quan alguna proposta fracassa o no arriba a bon port, ens afanyem ràpidament i al·ludim el refranyer català tot dient: "Càntir nou fa l'aigua fresca". Aleshores comencem a enaltir les meravelles i les virtuts dels altres envers les nostres. Això, però, no es pot generalitzar i l'exponent més clar l'hem viscut durant EL PARC INFANTIL DE NADAL que es va celebrar al nostre poble.

Durant uns anys, l'Ajuntament contractava el servei de monitors del Consell Comarcal o fins i tot d'alguna empresa privada per a fer aquesta activitat. Enguany quatre joves Vilaplanencs s'han ofert per a dur a terme aquest servei. Les encarregades de portar-ho a la pràctica han estat l'Ainoa Huguet, l'Eva López i les germanes Roser i Gemma Badia, amb l'ajuda d'alguna col·laboració puntual.

Alguna de les monitores reconeixia que se'ls feia estrany de treballar amb nens del mateix poble, pel fet que mai no havien tingut cap mena de contacte amb ells, però, transcorreguts quinze dies, havien creat uns vincles d'amistat i de confiança que anaven més enllà del que és un simple parc de Nadal.

Diuen que les comparacions són odioses, però la veritat -sense ànim d'ofendre a ningú- aquest any no hi ha hagut color.

No cal anar a buscar a fora el que ja tenim a casa i, sincerament, el que tenim és molt i molt bo.

JORDI MATEU

L'AJUT VINGUÉ DE FORA VILA

La campanya iniciada per un grup de vilatans que ens va unir la preocupació de les continuades pèrdues de valors històrics i culturals del nostre entorn ancestral i que segons l'opinió dels estadants de la Casa Gran era una actitud d'opcions tercermundistes que podrien culminar a no remodelar la carretera T-704, ha resultat efectiva.

Mentre a l'Aleixar perdiem la pavimentació amb llambordes d'un singular carrer a canvi de rajoles, ja trencades pel pas de vehicles, a càrrec de l'Excel·lentíssim, a la carretera recuperàvem amb escreix els arbres sacrificats per porder-la eixamplar, aquest cop a càrrec de la Generalitat.

Ja s'havia aprovat el projecte de les obres i reclamàvem coses que en aquell moment ja no tocava fer. Ningú no va presentar al·legacions durant el període establert. L'administració local va dir que no era competència seva. Als contribuents els va passar per alt perquè la informació més divulgada emergia de la foscor d'un tauler d'anuncis municipal amb la porta tancada i això no ho va facilitar pas.

Retolat pels escolars, es llegia als apa-

radors de comerços: "ELS ARBRES FAN L'ALEIXAR".

Les opinions de particulars publicades a diaris i revistes varen engegar i engrescar l'acció.

Denúncies a càrrecs polítics foranis culminaren en una visita, in situ, del Conseller encarregat del cas i aquesta va ser la clau vàlida de la bona solució.

El mateix dia de Tots Sants es va repoblar, amb vuitanta plançons de plataners, el costat de ponent.

Els agraïments però, cal adreçar-los al personal dels comerços que van

col·laborar amb recollida de signatures, a la publicació vilaplanenca "LO PEDRÍS", al diari El Punt i Diari de Tarragona, a l'agrupació ecologista "L'ESCURÇÓ", al grup local "TORRE REGINA", a alguns càrrecs de la Generalitat i, per descomptat, al senyor Joa-

quim Nadal i Farreres. A tots plegats, per la predisposició en ajudar-nos.

Si l'ajuntament de l'Aleixar els rega, o bé s'encarrega de vigilar que els reguin, i no pateixin cap atemptat per part dels detractors, a l'Aleixar aviat tornarem a tenir un túnel sota les branques dels arbres que precedeixen l'entrada a la vila.

Els arbres tornaran a "FER L'ALEIXAR" i, mai més ben dit, perquè l'ajut vingui de fora vila.

ANDREU VERNET MARTÍ

C. Casal, 3
Tel. 977 81 56 52
43380 VILAPLANA (Baix Camp)

construccions

JOAN MESTRE SL

C. Major, 32-3r • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 51 73

Cartes a "lo pedris"

CARTA DE L'ANNA: EL PASO 11 DE MARÇ DE 2007

Benvolguts /des germans, família, amics/gues: Fa ja un mes que estic a El Paso, Bolívia, el meu nou destí, almenys per aquest any. Us vull fer un petit esquema perquè us situeu una miqueta i sapiguen a on sóc.

El Paso està en el departament de Cochabamba, un dels nou departaments de Bolívia. Estic a una altura de 2700 m i les muntanyes que tenim al voltant arriben a 4800 m. Tenim davant de la casa un pic, el més elevat, que es diu "tunari", tot i que estem a l'estiu, ahir, al despertar-nos estava ben nevada. Avui encara es veuen uns racons ben plens de neu. El paisatge és molt bonic. De moment em sembla que estic de vacances a un poble del nostre Pirineu. El poble són cases molt separades sense cap sentit d'urbanització i formen part de la parròquia molts poblets del voltant, encara que no els he pogut conèixer, però ja en tinc ganes. A la comunitat estem dues germanes aquí i tres més a Oruro, l'altiplà que encara no el conec però que ja us explicaré quan hi vagi. Oruro està a una altura de 4800 m. i molt més pobre que on estic jo. No hi ha res de vegetació.

A final de mes vindrà a viure aquí, amb nosaltres, una noia per fer el Postulantat i algun cap de setmana una altre que ens vol conèixer. Pregueu les puguem acompanyar i siguin valentes per seguir Jesús des del carisma Vedruna, gràcies.

La comunitat acompanyava al professorat d'una escola de Fe i Alegria que hi ha molt apropet d'on vivim. Nosaltres també hi farem presència, jo de moment, hi aniré a les tardes a fer religió a nens de primària i també reforç. L'escola és molt boniqueta, petitona però molt nova, ben construïda i amb una vista preciosa.

En quan a la gent els trobo molt més autòctons que la dels llocs on he estat al Perú, en el vestit, les dones moltes van vestides amb les polleres, unes faldilles molt típiques i boniques i amb l'aguayo, el mocador que porten a l'esquena i que serveix per porta-hi de tot, des de les "guagas", els petitons fins la compra o l'herba dels animals, ahir en vaig veure una que portava la bombona de butà plena, ho porten amb una traça increïble. També parlen la seva llengua, aquí el quechua en altres llocs, l'aimara. Entenen i parlen, quasi tothom el castellà, però quan es troben entre ells parlen el quechua, no entenc res de res. Tan sols ari, ari, que vol dir si.

Jo estic molt bé, gaudeixo de tanta vegetació després de l'any passat a Lima on tot és gris i àrid. Els primers dies sentia una mica l'altura però ja com si res. De veritat que dono gràcies a

Déu de la capacitat d'adaptació que m'ha donat.

A la Parròquia donaré suport a l'apostolat dels malalts, com que hi ha tants poblets podré visitar-los, porta'ls-hi la Comunió si ho desitgen o fer una pregària si es moren. Encara no ens hem organitzat. Si que ja he començat l'escola.

Bé, família, ja estareu més a prop meu després de conèixer una mica quina és la meva situació.

Us demano una pregària perquè sàpiga acompanyar a aquesta gent, estimant-la i aprofitant tot lo que de veritat és una lliçó de vida. Segurament pels mitjans de comunicació heu vist tots els desastres dels aiguats. On més estan soffrint, és bastant lluny d'aquí però val que tingueu un record i una pregària per ells; ho passen molt malament.

A tots una abraçada. Us recorda i estima Anna Maria.

Benvolguda Maria: ahir vaig rebre la teva carta, gràcies. Sento lo de la caiguda. Estic contenta que ja et trobis bé. Sort que ets tan animada. M'alegra molt que celebréssiu amb tanta solemnitat les noces d'or. Això és per celebrar-ho! Em dius que et digui a on estic. T'envio aquesta carta que he fet per la gent que em comunico, per explicar-los una mica on estic. Crec et pot servir. Molts records a la gent. Quan veig tantes muntanyes que tinc als voltants, recordo molt Vilaplana amb la Mussara al voltant.

Maria gràcies pel teu record. Prega per mi, ho faig també per tu i els teus. Una abraçada. Anna Maria

ADREÇA:

Anna Maria Aixalà Aymamí

-El Paso-

Dirección Postal casilla 130 1

COCHABAMBA - BOLIVIA

Telèfon: 0059144315202

CALAPEIRONA
RESTAURANT

Carrer d'Àngel Guimerà, 1

43380 VILAPLANA

Telèfon 977 81 51 71

MATA
LLAUNERIA

Raval Santa Anna, 47 43201 REUS

Tel.977342832

mata@llauneria.com

EL MEU AVI I JO

El meu avi es deia Damià Vergés Alegret i jo no el vaig conèixer. Si trista és la mort, més trista i amarga és la mort en guerra.

Com si mai hagués existit, sense un últim adéu de cos present, sense un comiat noble, sense l'última missa ni un lloc de referència on plorar-te i portar-te flors per Tots Sants, mai més et van tornar a veure.

Aquests dies es parla molt de desapareguts en guerres civils. El meu avi tenia 27 anys quan va morir i, com ell, molts d'altres van passar a ser eteris, invisibles. No vull pensar en el dolor de les vídues, de les mares, pares i germans i dels fills en no saber res més de l'ésser estimat. Aquests desapareguts van deixar un buit difícil d'omplir o si més no de dissimular a les persones que van quedar, que van haver de fer un gran esforç per suplir la seva absència.

Resten les històries de les àvies i dels avis que van sobreviure, però ja quasi no en queden. Tot i així, jo, com més gran em faig, més penso en com hauria estat la seva abraçada, qui-

na empremta hauria deixat la seva presència.

Com un alè d'aire fresc i net em consolo i penso, Qui sap? Potser les meves filles han jugat amb els còdols dels seus

Damià Vergés Alegret i Palmira Traguany Corbatón

ossos i, sense adornar-se'n, han captat un tros de la seva energia. Fins sempre avi, la teva néta.

ISABEL FERRÉ VERGÉS

EL MEU BESAVI MANCO

El meu besavi es deia Miquel però sempre va ser conegut com "el Manco" perquè tenia de naixement un braç més curt i la mà deformada i vivia a Prades.

Segons referències que jo tinc i he pogut comprovar en la història del poble, en aquells temps el país estava patint la guerra carlista. L'any 1835, el poble fou assetjat i els defensors es refugiaren a l'Església i els atacants els proposaren que si es lliuraven els perdonarien la vida i, confiant en aquesta promesa, s'entregaren. Però els atacants no tan sols no van complir la promesa sinó que els agafaren presos i els conduïren a un barranc allunyat i els feren cavar la fosa i els mataren a tots, i entre ells, morien també el pare i un germà del meu besavi Miquel. Ell segurament se'n lliurà pel defecte de la mà, ja que no podia empuñar cap arma i no era amb els defensors.

Jo no puc creure que morissin per defensar el fet de tenir a Madrid un rei Carles o una reina Isabel. El que defensaven era el poble de tants ensurts i quimeres (i en aquest cas, morts) com produïen el pas d'un bàndol contrari.

Tot això commogué i afectà tant el meu

besavi que, angoixat de les visites que rebien sovint dels contendents, decidí abandonar el poble i comprà un maset al terme de la Mussara situat a la falda que es forma entre els dos cingles blancs, sense cap camí veïnal, tan sols un senderó que el comunicava amb la Mussara, aïllat de tots els tropells de la guerra.

Allí es dedicà a pasturar els ramats de bous i practicà i s'especialitzà en curar les potes que els bous es trencaven pasturant per aquells cinglats. També era sol·licitat per a fer la cura dels bous d'altres pastors.

Resulta que un dia que estava pasturant a prop d'un bosc, un llenyataire que estava tallant pins tingué la mala sort que en caure el pi li agafà la cama. Els seus companys sol·licitaren al meu besavi que li donés una mirada i ell comprovà que tenia l'os trencat. Aleshores li demanaren que ja que curava tan bé les potes dels bous que utilitzés els seus coneixements per a fer el mateix amb els seu company. Ell s'hi va negar ja que no s'atrevia a fer-ho a una persona però tant van insistir que, fent-se càrrec del moment tant angoixós que passaven ell

i els seus familiars pel difícil i car que era sol·licitar un metge, es revestí de valor i bona voluntat i accedí a fer la prova. La cura va donar tan bon resultat que des d'aleshores va fer moltes cures de braços i cames trencades, desllorigats, esquinços, etc.

Per a fer les cures es preparava uns pegats amb unes pastes que comprava a la farmàcia que després feia bullir i, quan estava en estat líquid, ho estenia sobre un paper molt fort (d'estrassa) que, en refredar-se, quedava molt dur. Per utilitzar-ho ho havia d'escalfar al foc fins que revingués i poder-ho aplicar així sobre el trencat que després, ben embenat damunt, quedava com un enguixat d'ara.

Mai, però, no va demanar res, només acceptava la voluntat per a pagar els pegats i benes.

Jo sempre he viscut amb aquesta petita il·lusió: que el meu besavi pogués mitigar sofriments i preocupacions. Si és així, que aquesta senzilla narració sigui com un petit homenatge que s'ajunti a les paraules d'agraïment que degué rebre dels beneficiats.

SALVADOR JUANPERE

Homenatges

SEBASTIÀ MARINER BIGORRA, PARE I PROFESSOR

Suposo que estareu tots ben sorpresos de veure'm aquí, si més no, preguntant-vos per què hi sóc, en virtut de quins mèrits us adreço ara la paraula. No cal que us hi encaparrreu gaire: si us serveix de consol, sapigheu que jo també m'ho pregunto.

És el cas que, quan els meus germans em van proposar de parlar del pare, de bell antuvi vaig quedar astorat i m'hi vaig negar, adduint el fet cert d'ésser jo molt poc o gens avesat a parlar en públic; un argument, creia jo, de pes, però que ells, o més aviat, llur portaveu, la Maria, em refutava tot dient-me: "No t'amoïnis, serà com si parlessis als teus alumnes!" Us prego que li perdoneu l'ofensa implícita en la comparació: ella no els coneix, els meus alumnes!

A sobre, per tal de justificar la meua candidatura, afegia un segon argument, que, tinc entès, he d'agrair, el mateix que la seva amable presentació d'ara, a l'afalagadora idea que té de la meua persona el Sr. Regidor de Cultura, homònim meu: jo sóc, afirmaven, l'hereu intel·lectual del pare, l'únic dels seus fills que li ha seguit els passos professionals i, en conseqüència, el més adient per a parlar-ne. Ja us feu el càrrec de com és d'exagerada llur opinió: seguidor seu sóc, no ho puc negar, però de força lluny: jo mai no podria comparar-me amb el pare en cap aspecte, inclòs el que ara més m'interessa, és a dir la capacitat oratòria: ell sí que ho tenia per la mà això de parlar a tota mena de públics!

Finalment, en adonar-me que no em servien de res els meus raonaments i que tampoc podíem esperar fins que algun nét o besnét esdevingués filòleg clàssic i alhora bon conferenciant, vaig acceptar.

I ara m'imagino que us vé al cap un segon dubte: ¿per què em resistia a acceptar? ¿Quin fill rebutja fer l'elogi del seu pare? ¿No ho hauria de fer qualsevol de boníssim grat? És cert, indubtablement, i així us ho reconec; però, al vostre torn, reconeixeu-me vosaltres que en aquest cas la dificultat rau en allò que deia Sal·lusti, el cànon que hom ha de

seguir en relatar els actes d'altri: facta dictis exaequanda sunt, "cal igualar els fets amb les paraules", s'han d'emprar uns bells mots i una retòrica exquisida, dignes de les altes accions narrades. I, vist que tant per a mi com per a tothom és evident que la meua pobra paraula mai no reeixirà a atènyer l'alçària dels èxits del pare en el vessant filològic, d'estudis i d'ensenyant de les dues llengües que el tenien corprès, llatina i catalana, només resta una solució, que és parlar-vos-en però des d'un punt de vista familiar, la qual cosa em permetrà d'emprar un to col·loquial més al meu abast: us en faré, doncs, cinc cèntims barrejats de vida casolana i professional.

D'aquí l'encapçalament d'aquesta breu xerrada: el pare va ésser el professor d'innombrables deixebles en aules d'institut o universitàries, però també dels seus fills, a casa: a tots, molt abans d'anar a escola, ens va ensenyar de llegir i d'escriure, les quatre regles, fins i tot el sistema mètric decimal, el domini del qual, un cop comprovat mitjançant un examen rigorós de les equivalències i abreviatures, comportava un bon premi: si no m'erro, cinc pessetes!

L'alt tribunal que ens examinava estava

compost pel pare i la mare: en efecte, ella va participar, és clar, en el nostre primer ensenyament, tant o més que el pare; tret de la música, de la qual s'encarregava només ell, hereu de les afeccions musicals de son pare, l'avi Sebastià: vertaderament era digne d'admiració amb quin entusiasme i quina paciència ens ensenyava de solfejar, primer amb l'ajut d'un atrotinat acordió tret qui sap d'on, i després tocant, no amb tots els dits, val a dir-ho, un piano.

Tret d'aquesta mínima excepció del solfeig, doncs, la col·laboració de la mare va ésser constant. I encara més: ella, Mestra i Llicenciada en Filologia Clàssica, cal no oblidar-ho, va renunciar a exercir una professió per tal de dedicar-se en cos i ànima als quefers domèstics: l'alimentació, els tractaments mèdics (ai, aquell xarop que disfressava el sabor de l'oli de fetge de bacallà!), la higiene, el vestit, en general, tota la intendència necessària per a pujar tanta colla queia damunt l'esquena de la mare.

Ella, en ocupar-se d'absolutament tot, va deixar lliure dels maldecaps domèstics el pare, que d'aquesta manera va poder consagrar-se exclusivament a la seva professió. Així doncs, aquest ajut

abnegat de la mare explica, en part, la rica i abundant producció científica del seu marit, puix que, tal com ell mateix reconeixia, no li va caldre mai fer ni tan sols un ou ferrat; d'altra banda, no sabem si se n'hauria sortit, en cas de necessitat: recordo que un camí, per raons que ja he oblidat, van haver de romandre sols a casa un temps ell i el Sebastià, un altre llec en ciència culinària; els dos, quan vam tornar a casa, ens van rebre tots, però principalment la mare, amb una alegria fora mida, més que la natural després d'una curta absència, i és que, malgrat llur estoïcisme auster, ja n'estaven una mica tips de la monotonia d'uns àpats consistents en puré de patates d'aquells de sobre i llaunes, creieu-me, de perdiu escabetxada!

Ara bé, el pare no defugia les tasques que, en el seu temps i el seu pensament, es consideraven pròpies de l'home de la casa; confegia objectes trencats, adobava persianes, reparava endolls, feia de llauner o del que calia, però gairebé sempre esmerçant-hi el temps que durava el rosari quotidià o altres pràctiques pietoses ocasionals (novenes, tridus...): era el precepte benedictí de l'ora et labora dut al sùmmum de la perfecció, puix que treballava i resava ensem.

I també, com que la mare sols va conduir un cotxe per obtenir-ne el permís i mai més, ell feia de xofer quan convenia: molts diumenges a la tarda, per exemple, ens duia a veure unes pel·lícules de moralitat irreprotxable que hom projectava al nostre col·legi; ell, però, no hi entrava: romania al cotxe i, fins que arribava l'hora de retornar a casa, corregia exàmens, proves d'impremta o feia qualsevol altra feina semblant: aprofitava el temps.

Perquè al pare li'n faltava sempre, de temps: per tot allò que volia fer, bé per

propi desig, bé per compromís, l'etern obstacle era la manca de temps: malgrat la seva dedicació plenària i immensa capacitat de treball, a despit també dels seus excel·lents dots intel·lectuals, l'home sempre anava endarrerit; carregat de deutes, se'n passava uns estranys comptes els sentit dels quals, menuts com érem, vam trigar a copsar: "Encara dec tres articles, una conferència i quatre ressenyes."

Fàcilment es comprèn la seva situació, puix que les vint-i-quatre hores del dia no li bastaven per tot el que es proposava de fer, de caire domèstic, professional o per un interès personal: la relació de les seves activitats familiars no s'acaba, ni molt menys, amb les ja esmentades; n'hi podríem afegir moltes més, és clar, però em permetreu que us en recordi una solament, per tal de no allargar massa la llista: durant molts anys escrigué gairebé cada setmana una carta doble, picant-la a màquina i amb còpia de paper carbó (una pels parents de Barcelona, l'altra pels de Vilaplana), en la qual explicava fil per randa tots els esdeveniments familiars, sobre tot els protagonitzats pels seus fills (naixements, fets i dites, anècdotes de tota mena).

El mateix es pot dir de la seva activitat professional: la docent no s'aturava en deixar les aules, ans continuava de franc al carrer i a casa, a on sovint acudien, animats per ell mateix, els alumnes les tesis o memòries dels quals dirigia; no importava a quina hora: ell es deixava el que estava fent (el sopar, moltes vegades) i els atenia amablement tot el temps que fos necessari.

Afegim-hi el que, potser no de tan bon grat, obligatòriament consagrava a l'administració universitària, bé com a Cap de Departament o de la Secció de Filologia Llatina, bé en qualitat de Vice-

degà de la Facultat (que ho va ésser uns anys, sospito que a contracor); i a més, el que li robaven altres funcions que exercí guanyant-se l'aprovació de tothom, com la Presidència de la SEEC, on, amb la seva bonhomia tenaç, aconseguia que alguns oblidessin les enveges professionals mútues: amistançava rivals o, si més no, els feia acceptar una treva amb motiu de tal Congrés o tal Simposi.

Seguim sumant: per exemple, l'assessorament que complí fins el seu traspàs en la secció llatina de la BCG, tan conscienciosos que ultrapassava tots els límits: més que un mer assessor, esdevenia un revisor, puix que es llegia de cap a cap totes les proves, des de les primeres fins les definitives.

Per tal de no ésser massa prolix, acabaré ja la sèrie, que encara podria perllongar-se molt més, esmentant la dedicació del pare a diferents associacions a les quals pertanyia a títol personal, però que també li exigien el seu temps: la Fundació Pastor, per exemple, o Una Voce, els butlletins de la qual l'ajudàvem a confeccionar tots els fills fent cadena, plegant i grapant els fulls mentre, ja ho endevineu, passàvem el rosari.

En suma, molt de temps esmerçat en altres feines; per aixó crec que, entre les vàries imatges que podem conservar del pare, n'hi ha una que tots els germans tenim al cap; l'escenari, el seu despatx: sia a casa nostra, sia el que es va bastir a les golfes de la seva casa pairal, una habitació folrada de prestatges curulls de llibres amb una taula coberta de muntanyes de papers i encara més llibres en equilibri inversemblant, un embalum increïble en mig del qual sobresortia el cap del pare, que treballava, sempre treballava (de vegades, vençut per la son, fent becaades, pobre home, envoltat

VIALMA, SAT

Esclofolladora d'avellanes

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14 • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
c-e salsa@maptel.es

Genís Torres Aymamí, S. L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

Homenatges

de paperassa), però que també sempre estava disposat a atendre'ns, qualsevol dels seus fills, bé fos que li reclaméssim justícia per les entremaliadures d'un germà trapella, bé fos el cas, cada cop més freqüent, que li anéssim amb una consulta de tota mena, amb dubtes matemàtics, geogràfics o lingüístics, que ell ens aclaria amb saviesa i paciència inesgotables.

Ara penseu, doncs, què no hauria fet si hagués disposat de més temps, vist que, amb el poc que tenia, va ésser capaç de dirigir més de 130 tesis i memòries de llicenciatura, i de produir vora 250 treballs d'investigació, sense comptar les edicions i traduccions de Cèsar, Livi i Lucà!

Dins l'àmbit de la Filologia llatina, però, no era aquest vessant de la crítica textual i de la traducció el que més el va atreure: ja des dels seus temps d'estudiant universitari li van cridar l'atenció altres qüestions diguem-ne més teòriques, totes amb un tret comú, és a saber l'aplicació dels conceptes i mètodes de l'estructuralisme, del qual era un partidari i defensor aferrissat, a l'estudi de la llengua llatina en tots els nivells, començant pel fonètic (potser el que més li plaïa: recordem, entre altres treballs encara avui dia fonamentals, l'apèndix de "Fonemàtica llatina" insert en la "Fonètica" del seu mestre, el Prof. Bassols) i acabant pel rítmic (on, a més d'escriure un petit tractat sobre els metres llatins, va investigar-hi també l'ús dels ordinadors); passant pel morfològic, amb estudis sobre la caracterització del gènere i el nombre; el sintàctic, en què va esbrinar qüestions relacionades amb els pronoms o els modes verbals; semàntic i lèxic, sobre el llatí parlat a la Península; i, en fi, històric, amb tants estudis dedicats a una altra de les seves preferències, el

llatí vulgar.

Aquesta mena d'especialització no el va allunyar del conreu d'altres aspectes, sia literaris, socials o de didàctica del llatí; a més, l'estudi d'aquesta llengua el va conduir al de la lingüística general i també particular, de les llengües preromanes i romàniques.

Entre aquestes, per descomptat, el català, l'altra nina dels seus ulls, la seva llengua materna que ell i la mare van fer també nostra, envoltats a Granada i a Madrid de castellanoparlants, a les orellles dels quals el català sonava tan exòtic que va sorgir la llegenda que el pare ens parlava en llatí. Permeteu que us digui que la història es repeteix: allà baix, a Múrcia, n'hi ha que creuen el mateix en sentir-me parlar als meus fills, fins que, una mica decebuts, s'assabenten que no és llatí sinó català.

A l'estudi d'aquesta llengua, doncs, s'hi va dedicar també el pare, sempre aplicant les idees estructuralistes a la investigació de la seva fonètica, morfologia, fins i tot mètrica; principalment, però, de la dialectologia, convençut com estava de l'encert de Saussure en distingir llengua i parla; i, entre les diverses parles, ho sabeu ben bé tots, va estudiar molt particularment la del seu poble tan estimat.

Heus aquí un resum, molt breu i ràpid, de les activitats professionals del pare; prou que sé que me n'he deixades moltes sense dir, però és que per fer-li justícia completa ni vosaltres ni jo tampoc no en tindríem, de temps: mai no acabàriem de parlar no només del que va fer, sinó també d'allò que es proposava de dur a terme; tants projectes tenia, tan pregonera era la seva curiositat per tots i tot, tan incessant era la seva activitat mental. Deixeu-me, ara que ja arribem al final, que us expliqui la darrera anècdota,

una que il·lustra força bé això que dic. Venia el pare cap a Vilaplana en cotxe, com tants altres camins, però en aquesta ocasió tot sol. Passat un poble anomenat Hombrados, davant d'ell s'estenia un tros de carretera típica de la plana castellana: recta fins perdre's a l'horitzó, sense un trist revolt, vorejada per camps de blat. De sobte, el cotxe envesteix la cuneta, trontolla pels solcs dels llaurats i fa uns quants giravolts. Un camioner que s'escau passar i ho veu tot, s'acosta esverat, però, en comprovar que el conductor està sa i estalvi, li pregunta estranyat: "Però què li ha passat? Que anava dormint?" I el pare, encara que magolat i atordit, li ho explica amablement: "És que m'estava rumiant d'on podria venir el nom del poble que acabava de passar..."

Ben meritòria, doncs, aquesta recerca d'una saviesa que fins i tot posava a risc la seva vida. Però al meu parer encara té més mèrit haver-la sabut transmetre, la qual cosa és molt més complicada: tots hem passat per l'experiència de tenir alguna vegada un professor molt savi i molt erudit, sí, però incapaç d'ensenyar. No era aquest el cas del pare: canviant una mica la cèlebre sentència de Quintilià, podem dir que en Sebastià Mariné, "lo Sivines", va ésser un uir bonus docendi peritus, un home bo expert en ensenyar, el que fos i quan fos, sempre ben disposat a fer-ho, estigués alegre o capficat, ocupat o disfrutant d'un rar i breu lleure.

Un home de bé: ho reconeixem tots, però també ens caldrà admetre que algun defecte, ni que fos lleu, tenia. El més greu, l'orgull, un orgull noble, però: potser sí que n'estava massa orgullós, dels seus orígens, potser sí que se'n ventava massa d'ésser vilaplanenc!

JOAN MARINÉ ISIDRO

pintura decorativa

Alvar Juanpere
Olivé

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 REUS
Plaça de les Províncies, 1
43840 SALOU

BAR

- VARIETAT DE TAPES
- ENTREPANS
- LLESQUES
- ESMORZARS

Carrer del Casal, 3 • Tel. 977 81 56 52 • 43380 VILAPLANA

HOMENATGE A SEBASTIÀ MARINER I BIGORRA

AJUNTAMENT DE VILAPLANA
Aquí nasqué
SEBASTIÀ MARINER I BIGORRA
(Vilaplana 1923 - Madrid 1988)
FILÒLEG. EPIGRAFISTA.
CATEDRÀTIC DE LLATÍ
Vilaplana 20 de gener de 2007

Així resa la placa que deixa constància de l'homenatge que l'Ajuntament de Vilaplana va retre al fill del poble Sebastià Mariner Bigorra el dia 20 de gener, dia de Sant Sebastià, Patró de Vilaplana i per tant Festa Major dels vilaplanencs.

Tots els actes que es van anar celebrant al llarg de la jornada van tenir un marcat punt d'emotivitat per a tota la família i també per als amics i convilatants que amb la seva presència van ajudar a l'èxit de l'esdeveniment.

Al matí, al Saló de plens de l'Ajuntament, el Sr. Tomàs Bigorra, Alcalde del poble, acompanyat dels seus Regidors, va proclamar Fill il·lustre de Vilaplana a Sebastià Mariner Bigorra, davant de la seva esposa Mercè, dels seus fills i de tots els familiars que amb emoció continguda, però ben palesa, van assistir a la proclama. L'acte va finalitzar amb el lliurament del títol del nomenament i un ram de flors a la vídua.

Seguidament, i després de la Missa Major, es va procedir al descobriment de la placa commemorativa a la casa pairal de l'homenatjat. L'assistència de nombroses persones i amics del poble va aconseguir que aquest acte tingués un caire remarcadament emotiu.

La intervenció del seu fill petit, el Pere, amb unes paraules adreçades al pare van fer exterioritzar la càrrega emo-

cional que molts portàvem dins. Per la tarda i ja com a cloenda dels actes, a la Sala Parroquial, es va celebrar una conferència en la qual intervingueren el Sr. Francesc Tarrats, Director del Museu Nacional d'Arqueologia de Tarragona que va parlar de la "Semblança científica" del protagonista de la jornada. A continuació el seu fill Joan, Catedrà-

tic de Llatí, amb el títol "Pare i professor" va fer una intervenció col·loquial i amena amb la qual tots els assistents vam gaudir d'una estona distesa però molt entranyable.

Per aquesta celebració, els fills de Sebastià Mariné, van editar el llibre: *AL MEU POBLE JO SÓC "LO SIVINES". SCRIPTA CIRCA TARRACONENSEM*, el qual conté un recull d'articles i treballs del seu pare i que va servir per obsequiar a tots els presents dels diferents actes del dia.

Com a neboda del Sebastià Mariné i en nom de familiars i amics només em resta agrair la iniciativa de l'Ajuntament per retre aquest homenatge al tiet i la presència que el poble de Vilaplana va tenir en aquesta jornada, essent per a tots nosaltres indispensable.

MAITE LUNA

*Grup de
Teatre
de Vilaplana*

Homenatges

SEBASTIÀ MARINER I BIGORRA: "EN LA PERENNITAT DEL TEMPS QUE PASSA"

Quan lo Pep Damo em va dir de fer un escrit relacionat amb el Sebastià Mariner, vaig pensar que jo no era -ni de bon tros- el més indicat: ja me'n guardaria ben bé prou... Però tampoc no m'hi podia pas negar (no sols pel bon amic Pep Montses sinó també pel nostre Sebastià Sivina, lo Sivines, la catalanitat vilaplanenca del qual es perd al registre parroquial en la perennitat del temps que passa...). Ara, com conciliar una cosa i altra? Un servidor, que tot s'ho ha de ben menester, poc podria dir si no baixava al pla de terra del ara ja moripent català vilaplanenc.

Una possibilitat era tractar l'evolució d'aquells metronímics masculins en -es tan ben analitzats pel Sebastià Mariner, aprofitant els encara productius Pep Adeles, Jaume Nites i tants d'altres, tot passant cap a aquell Pep Montses, darreres romanalles del fenomen (ara fruit ja no pas de la mare sinó de la seva germana gran, oposant-lo al Pep Magdes, d'identica degeneració nominal); però tot allò, si no anava errat -que també podria ben bé ser- s'estroncava aviat amb lo Meliton Lines (potser el darrer?; a son germà gran, li dèiem lo Francisco Lines), oposat al Meliton Valle.

[Entre la multitud de virtuts del Sebastià Mariner, a mi sempre m'havia deixat ben meravellat la facilitat que tenia de passar del pla de la parla més particular a la més alta capcima del sistema; fixeuvos com, dels renoms acabats en -es, n'havia arribat a fer gramàtica, i de la de bo de bo!]

No hi havia res a fer amb tan poc temps i, sobretot, amb tan pocs coneixements...

O potser sí... I si el protagonista fos un article ben representatiu del mateix Sebastià Mariner, vols-t'hi jugar que no hi sortiríem tots guanyant? És clar que sí! Doncs, au, aquí en teniu un de dedicat al seu amic poeta, també vilaplanenc il·lustre, Oleguer Huguet. Hi trobareu el Sebastià Sivina més genuí: literat, lingüista, dialectòleg, etimòleg, llatísta, filòsof, teòleg...

Recordo, ara, la conversa, amb lo Pere de Madrid, sobre els escrits de son pare

de temàtica més aviat local, escampats per revistes i butlletins d'arreu, però sempre tan "universals" i "actuals". Deixeu-me dir, ja per acabar, que, pels parlaments del Pere i el Joan, tot Vilaplana va poder ben comprovar molt gratament com los testos -i els textos llurs- s'assemblen a les olles...

"En la perennitat del temps que passa"

Del llibre anterior de l'amic Huguet, "Amb l'arrel enlaire", en vaig malgirbar quatre coses "des de la terra de l'arrel", aprofitant la circumstància -per a mi, tan honorífica- del paisanatge amb l'autor.

De l'actual -recull, tot just, dels poemes que han servit per a universalitzar per sempre el seu nom a les nostres lletres, fent-lo Mestre en Gai saber: "Tres oliveres per a Zaqueu", "Figures amb arbre" i "Un home d'Isariot- en voldria jo també dir quelcom que ultrapassés la coincidència d'origen; això sí, sense cap altre títol personal que el que a ell mateix li serveix de tema: el vers clàssic -protagòric i menàndric tot alhora- del "Cant espiritual": "Home sóc i és humana ma mesura".

I no que no hi hagi fidelitat interior i àdhuc externa de l'Huguet a la nostra Vilaplana de sempre. Esmolant el tall de la paradoxa -que llueix a tothora chester-tonianament desembeinada, com en té costum, en la imatge i en el sentiment-, ara fila encara més prim: "deixa enrera el gust vegetal" -en diu Mn. Pere Ribot en encetar-ne el "Pòrtic"-; però per a acabar proclamant que el girar de "tot entorn del misteri de Déu i de l'home" és "a través de la paraula vegetal". Fidelitat interior, doncs, en tantes coses: la Puel·la de la Resurrecció és aquella Mare de Déu de Pasqua, que "torna al Temple tota pulcra", dels poemes inicials, casolans. La visió de la catedral -tarragonina, és clar-, recordada per tota la quitxalla del poble, sobretot, per "l'enterro de la rata" del celebèrrim capitell romànic del claustre: "Els àbacs oferien fruits exòtics / i les rates cantaven lletanies. / Era la processó pueril del claustre". Però, potser més que no pas enlloc en el fet que, justament enguany, quan el Patró havia de veure's befat amb la més nefanda sutzura, a nivell universal, en Sebas-

tiane, l'Oleguer s'havia donat molta a defensar-lo, constituint-lo en el "bo" de les dues "figures amb arbre": "patró d'un poble de pagesos / que guarda al Camp l'encuny de dues Romes".

Roma cristiana del Sant, Roma mare de la llengua: fidelitat, també, a la manifestació externa de l'ànima vilaplanenca: aquell arcaisme "a tret de petó" que una de les més velles del poble només es recorda ja que "ho deien els jaïos"... I que em llegui, encara, puix que es tracta de figures amb arbre, preuar-ne entre tants altres venerables mots dialectals que el Mestre honora donant-los cabuda en sos poemes, aquest "morigós", que buscareu endebades àdhuc en el Moll de 1977. I, no obstant, és tan admirable morigós!: no l'equivalen ni moribund ni esmorteït; tanmateix un adjectiu empeltat d'un esqueix de vida, permet fins i tot de plagiar: "Sabéssiu vilaplanenc, / sabríeu què és "morigosa": / malaltia vegetal / que infon dolor pietosa".

"Morigós" no es pot dir sense una espurna, almenys, de compassió per al pàmpol, la soca o bé l'arrel que encara hauria de viure, que no esperàvem pas que li tocava ja de morir. Són les "lacrimae rerum" virgilianes, especificades per a la vida dels arbres. Terra d'avellaners, el plany per les rames morigoses hi és freqüent: quan la resta de la planta viu ufana, la branca morigosa dol més, per la seva dissonància, fruit, força vegades, d'una fecunditat excepcionalment generosa, també dissonant.

En altre lloc i ocasió he provat de fer sentir aquesta relació de l'home mediterrani amb els éssers vius que l'envolten: els animals més propers són bastant més efímers que ell: els de treball i de càrrega, els de vigilància i de cacera, els de carn i de cria. En canvi, quants arbres típics de la Mediterrània -roures i alzines, oliveres i pins- sobreviuen generacions i generacions al llarg de centúries...! Veure'ls morts d'un cop, encara!, fa l'efecte d'un accident. Però anar-los veient morigosos, saber que es moriran aviat...

Sembla una visió que esguerri en ells la imatge de "la perennitat del temps que passa", tal com en una genial con-

creció ha formulat el poeta en un vers que goso prendre com la vivència més íntima que l'ha elevat de la natura a la teologia. És Mn. Pere Ribot -no jo, que no hi entenc...- qui ha palesat la força ascensional dels poemes cap al pla teològic, ja no sols -però encara també, sempre- bíblic, sinó essencial.

I és bíblica ("què són per a Ell els anys i els dies dels homes? com un buf de vent") i essencial ("Déu no té memòria, perquè tot ho té present") aquesta perspectiva divina a la qual ha aspirat el poeta, en la qual procura atalaiar la història i la prehistòria "en la perennitat del temps que passa". Sí, ell resta essent humil humilment home ("Home sóc...": altre cop, el lema), i prou és cert que el temps passa. Però hi ha una manera d'enlairar-se a Déu: la perennitat del passar del temps és el que més apropa a l'eternitat divina. Ja no és d'aquest pas del temps ("fugit irreparabile tempus"), la irreversibilitat virgiliana o bé ovidiana allò que interessa: el que en contempla l'Huguet darrer és, més que res, la perennitat; així, etimològicament, al llarg dels anys, el temps passa sempre.

Què hi fa, llavors, que les coses, per als homes se succeeixin? Si per a Déu són totes presents! I aquesta és la característica comuna de totes tres sèries de poemes. La Història feta ja no línia, sinó punt, únic, immens, que ho conté tot, tot alhora: els esdeveniments de la vida de David, els de l'època de l'edicta de preus de taxa de Dioclecià, els de les temporades inflacionistes dels petrodòlars, els de les tongades post-conciliars de rebel·lió dels fills contra llurs pares. La Història, ciceronianament mestra de la vida no pas perquè es repeteixi, sinó perquè tot, tot és ací i està junt i viu amb nosaltres; és cert, per la Comunió dels Sants, que les llàgrimes de David poden

ésser ara aplicades a la conversió dels nous Absaloms, com el fet que l'almoïna de Zaqueu pot redimir els pobres i guarir els rics actuals, i com l'altre fet que les ambicions i la prepotència, la cobdícia -i el suborn que n'es fruit- perduren en la injustícia d'avui tal com quan "un home d'Iscaïot" pecà traint i lliurant una Sang justa!

Però no és només en aquesta imbricació simple 'abans-ara' que el Mestre divinitza la contemplació del rodolar del temps. Al costat i dins i entortolligant-se amb aquesta transposició a l'engròs, n'hi ha continuament d'altres a la menuda, tant si conta la Prehistòria com si conta l'Evangeli. Per això el tempo narratiu hi és rabent, seqüència en prestíssimo d'un encreuament d'escenes cinematogràfiques; els fets -èpica- no ofeguen mai el sentiment -lírica-; ben al revés, són matèria que s'hi sublima en energia. L'Huguet líric de sempre; però més Huguet, més gran. El que ja a la mai prou lloada "Tots Sants" havia fet l'homenada d'escriure de la fi dels temps aquell inefable "vessés l'aigua infinita que ja ha estat", ara, metafísicament adult, ha fet teodiceïcament tema continu de l'arreplec del temps en una coneixença omnipresent i seguida, que contempla en son Absolut la lluita contínua del mal -àdhuc en forma de lletjor, sobretot, a III- i del bé, segur de Sa victòria.

Perquè, certament, tot i l'aferrissament del combat i les nafres i les morts i les runes, Oleguer Huguet continua també franciscanament optimista. Aquesta vegada n'incorpora un dels motius, de segur, més íntims. Front a Absalom, rebel a son pare, l'Huguet fill il·lustra el llibre amb la més estricta i suggeridora fidelitat. Al tema, a l'ambient; fins i tot, a la manera. També ell grava la lletjor i en fa art; també ultrapassa la realitat i, en

una ossamenta de monstre antediluvià, plasma la carcassa de l'Arca. Encara més: transposa a la pràctica la sensibilitat paterna per l'abstracció, la paradoxa i la paraula.

Cal reconèixer que era l'ocasió més difícil per a l'optimista, aquesta que ha escollit per a cloure el llibre amb "la glòria perenne / del Crist ressuscitat al tercer dia", Fill de la Mare "que ens ha mostrat els ulls de l'alegria", meravellósament sorgits de "la claror refulgent de les espases". Al·leluia pasqualment haendelià que esdevé la gran Fi de festa de l'assumpte més tràgic. Tal com, no fa pas gaire, el misteri de Judas temptà Camón Aznar, qui en féu una tragèdia, també ací "un home d'Iscaïot" és el personatge més tràgicament tractat de tots els que Oleguer Huguet ha tret del Llibre. I d'una manera -independent, no cal dir-ho- tota semblant també. Un autonomista, corprès pel Rabí, ben segur que el Messias: "Ell és un home crèdul. El que passa / és que la fe el contorba i l'afeixuga". Ben cert, doncs, que el Deslliurador, el Rei. No corria que era descendent de David? Si fins i tot ho deien els mals esperits, quan els foragitaven dels endimoniats... (Però, fe sense pau, sense ales per enlairar-se per damunt de les aspiracions temporals: "A mig camí del pou de les preguntes / hi ha el silenci que diu: l'un regne i l'altre / difereixen talment que es contraposen?").

I la frustració. La covardia. L'ambició. El fingiment. El pacte. La traïció. El remordiment. La desesperació. El suïcidi.

Atemporals, també. Un Judas en cada traïció entronitzada; un sanedrí en cada conxorxa feta Llei.

Sebastià Mariner i Bigorra

("Reus" - 19/VIII/78 - Núm.: 1.375 - Pàg. 6)

SEBASTIÀ ANGUERA MARTORELL

AGR BOTIGA

AGR BOTIGA
COOPERATIVA DE L'ALEIXAR

Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.
Oli, vins i caves amb DO. Gran varietat de fruits secs.
A més, productes de qualitat elaborats artesanalment.

Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)

C/ de Guardiola, 58 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 290
Tels oficina: 977 815 584 - 977 815 105

Homenatges

JOSEP FERRÉ REVASCALL

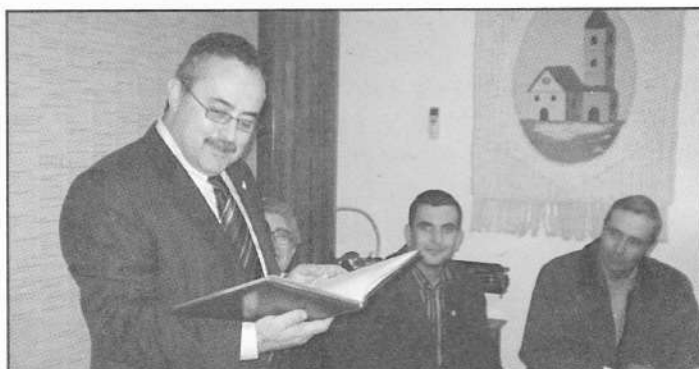
D'una dona menuda i forta de caràcter, la Maria Pubill i d'un home bo, pagès d'aquell d'abans, que estimava la terra que cultivava, el Tíanet Mallol, va néixer, ara fa 100 anys, el nostre pare.

Des de petit va mostrar un neguit especial per dibuixar, i animat per un home del poble que poc o molt entenia de pintura, va marxar a Barcelona a estudiar.

Es va casar amb la Lola, la nòvia de tota la vida, la nostra mare, una dona extraordinàriament traçada i bona cuinera, que amb gran abnegació va seguir al nostre pare per tot arreu on anava a pintar. Jo diria, i els que la van conèixer saben que és cert, que una part de l'èxit professional del pare es deu a la nostra mare.

Quan era petita, sovint pensava que si el pare no fos pintor, què seria? Els pares de les meves amigues eren advocats, metges, comerciants, industrials o perruquers, però cap d'aquestes professions encaixava amb el pare. De gran vaig entendre que, aquell pare que cultivava els rosers amb les seves pròpies mans, que quan sortia al camp aclucava una mica l'ull i ja veia el paisatge emmarcat, que s'enfadava molt amb la seva filla petita perquè no li volia fer de model, que estimava la pintura per damunt de tot, només podia ser pintor.

MONTSERRAT FERRÉ

FERRÉ REVASCALL, FILL IL·LUSTRE DE VILAPLANA

L'Ajuntament de Vilaplana, en el ple del passat 24 de gener, va acordar concedir la màxima distinció local de fill il·lustre al pintor Josep Ferré i Revascall, nascut a Vilaplana el 3 de febrer de 1903 i mor a Reus el 27 de desembre de 2001. La trajectòria artística de Ferré Revascall està molt lligada a les sales d'exposicions del Centre de Lectura i de la Galeria Anquins de Reus i dins la qual també trobem reconeixements i premis com el Ciutat de Reus o la Medalla Fortuny. L'obra de Revascall és figurativa i una de les seves especialitats i debilitats eren les roses que li van donar molta popularitat i el van portar a realitzar exposicions per tot l'estat Espanyol i a l'estranger.

L'acte de proclamació de Ferré Revascall com a fill il·lustre va ser el passat 3 de febrer coincidint amb el centenari del naixement del pintor. A les 6 de la tarda amb la presència de la seva família, de les autoritats locals i de molts amics, es va descobrir una placa a la casa natal al carrer Doctor Mallafré número 20. Tot seguit a la Casa de la Vila es va

fer el lliurament del títol de fill il·lustre a les seves filles Montserrat i Sefa. També es va aprofitar el moment per lliurar a la família del poeta Oleguer Huguet el títol de fill il·lustre, donat que el dia del seu homenatge el passat 16 de juliol no es va fer l'entrega oficial.

Després d'aquest acte protocolari a la Casa de la Vila, va tenir lloc a les 7 de la tarda a la sala del Casal una conferència a càrrec de Rosa Ricomà, directora del Museu d'Art Modern de Tarragona que va fer una glossa de l'artista i finalment un aperitiu per tots els assistents va servir per tancar els actes.

LA REDACCIÓ

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp

PINTURA DECORATIVA
Josep M. Garcia

Tel. 977 81 50 78

ORÍGENS DE LA FEBRÓ I FORMES DE VIDA (CAP. II)

(...) Josep Iglésies, Joaquim Santasusagna i Ramon Amigó a l'obra *Les muntanyes de Prades, el Montsant i Serra la Llena* (Barcelona 1960) escriuen que la Febró "és un vilatge assentat en el vessant dret del riu Siurana, en l'inici del seu curs i allà on s'eixampla entre els engorjats de la Foradada i de la Cova Serena". Situada al fons d'una vall, el terme és molt accidentat i amb poques zones planes. Hi trobem també els llegendaris Avencs de la Febró, als Montllats, on diuen que es refugià el general Prim, el didot del qual, de ca l'Ignès, una vegada a Vilaplana, d'on era, el va amagar en una bota, dividida en dues parts. I quan els qui l'empaitaven van arribar al celler, Ignès obrí l'aixeta i els convidà dient: "Vinga, que beureu sang del Prim". No el van arribar a trobar...

Al segle XIX hi havia plantades de vinya, com ho palesen els marges que encara trobem en ple bosc. De vegades rebrota algun cep americà. Fa cent anys alguns febronencs tenien terres davall de Siurana i hi feien vi, sovint "per al gasto". Per això en algunes cases encara hi ha els cups. M'explica Joan Martorell i Salvadó que molts anys enrera la collita principal era la nou. Ara a penes es conserven noguers, només per a menjar-ne la família. Després van plantar-hi ametllers, donat que, encara que trobem una vintena de fonts al terme, les zones de regadiu són escasses i generalment vora el riu Siurana, que passa pel peu de la Febró. L'ametller (pronunciat "aumell-ller") és propi del secà. Al segle vint es van plantar, fins cap al 1950, bastants avellaners i em van dir Modesto Martorell i Altès, que va ésser alcalde, i Eugeni Bonet i Martorell, lo "Queni", que el 1963 es van arreplegar dos-cents sacs d'avellanes. Tots dos fa uns trenta-cinc anys em van acompanyar pel terme per recollir-hi els noms de lloc, la toponímia. D'ells vaig aprendre que al Desenrocat dels Castellans, avenc que s'esbalça, vora el riu Siurana, a l'altra banda del poble, en el segle XX encara hi van trobar cranis i pots de pólvora. La veu popular deia que durant una guerra – potser la de Successió (1714) o abans la dels Segadors (1640) contra les monarquies espanyoles – l'alcalde hi feia llançar, vius, els presoners. Segons la tradició eren estrangers i parlaven, diuen, "belga", cosa que fa suposar que devia ésser la de Successió. També la veu popular ens ha transmès que, anys després, el batlle criminal, cercant un cabrit, va caure a l'avenc i hi morí. La gent

ho considerava un càstig del cel...

Tornant a d'altres collites cal dir que la provatura, segurament al segle XIX o abans, de plantar-hi olivers no hi va reeixir quasi mai perquè hi fa massa fred a l'hivern.

Gent de la Febró feia una carbonera l'any, prop del poble, però els professionals, uns quants tortosins que compraven boscos d'alzines, s'hi quedaven en una barraca i hi feien carboneres, de les quals encara es conserva algun rastre entre els pins. A cal Gran van vendre un bosc d'alzines i en van sortir 400 quintars (un quintà són quaranta quilos). D'una alzina del Mas de la Verda en van sortir cent quintars.

Una collita menor, més aviat per al consum propi, eren la verdura (tomaques i bajoques) i també pataques i fesols, una part dels quals es podien vendre. La sembradura és molt més antiga i s'aprofitaven parades grans o planes, com les dels masos de Galseran. La collita principal eren el blat i l'ordi i en menor grau la civada per als animals. Avui algun febronenc encara sembla civada per al bestiar, ja que al poble hi ha un ramat de béns. La faram (gallines) i els conills eren també – i poden ésser – una altra font d'aliment per a la casa.

Al voltant de l'any vint es va construir la carretera que va donar vida al poble. S'hi va instal·lar un ferrer, que era de Coldejou. Calia ferrar molts animals de càrrega que hi treballaven.

Al poble no recorden cap més ofici que el de pastisser. Anaven a Ulldemolins per al baster, però el pastisser, que era de la Junco-sa, va tenir botiga molts anys a la Febró. Ara han d'anar a Prades. Quasi totes les cases tenien forn de pa i moltes duien al pastisser la farina per a pastar, però la collita no els arribava més enllà de mig any. Quan algú tenia prou farina per a menjar-ne tot l'any era considerat un gran propietari. Entre els grans propietaris de fa setanta anys hi havia cal Joan de la Font, cal Gran, cal Bernat (als masos de Galseran) i cal Mestret.

Al segle vint i fins després de la guerra civil es recorden dues botigues de queviures: cal Joan de la Font i cal Francino. Ara hi trobem l'Hostal de la Perdiu, que amb més de trenta anys ha consolidat tradició i hi va molta gent forastera.

Fa més de mig segle la necessitat del pa era la primera de totes en molts pobles. A la postguerra, quan el blat estava intervingut pel govern, es venia o es bescanviava clandesti-

nament d'estraperlo i a la Febró recorden que anaven a moldre blat al molí del Gegant, a Cervià de les Garrigues. A la Febró ni amb la guerra ni després no va haver-hi dificultats de menjar. "Naltros aquí no vam estuviari mai lo pa", em diu Joan Martorell. I em precisa que els anys quaranta, època de gana, a Lleida canviaven una quartera de fesols per seixanta litres d'oli.

Durant la guerra civil el 1936 no van assassinar ningú, però tres fills del poble – Josep Martorell i Altès, de cal Ballador, Josep Llor i Roig, de cal Josep Abelló, i Anton Altès i Olivé, del mas de Panxonill –, van morir als fronts de guerra. Joan Martorell i Salvadó, en entrar els "nacionals" i tornant de la Cova del Corral, on s'havia amagat molta gent durant la retirada de l'exèrcit republicà, va estar amenaçat i a punt de morir a mans d'un soldat moro que el tenia apuntat. No li va fer res perquè va sentir que des del poble l'oficial cridava els soldats (2). Pel terme van trobar una seixantena de cadàvers de soldats que van haver d'enterrar i moltes bombes i altres artefactes per explotar.

A la Febró abans hi havia llebres i encara hi ha la fagina i la geneta, nom del gat mesquer. I musteles, però les pestes del conill han afectat aquests animals carnissera i també els ocells nocturns o diürns, de l'àliga a l'esperver. Se sent poc el gall carboner, un ocell de nit que té molts noms a Catalunya i que jo sostinc que el van batejar a Prades on de nit els carboners anaven a vetllar les carboneres i el sentien cantar amb el seu crit força esfereïdor.

La festa major del Roser se celebra el segon diumenge de maig i la de Sant Esteve el dos de setembre, però fa anys que es traslladà al darrer dissabte d'agost. Crec que aquest sant és Esteve I d'Hongria, que va viure al segle X.

Convindria que els conreus del terme, amb l'ajut de nouvinguts, es tornessin a recuperar en part. I potser encara hi seríem a temps de refer algun mas enderrocat. I cal que l'ajuntament encarregui a un expert una història breu del poble i el terme de la Febró. Ara molts pobles cerquen les arrels en la pròpia història.

ALBERT MANENT

(2) *Aquest fet i altres els explico en el meu llibre La guerra civil i la repressió de 1939 a 62 pobles del Camp de Tarragona (Cossetània, Valls, 2006) on hi ha un apartat sobre la Febró.*

LES CRÒNIQUES DEL PP (X)

Local Hem -o vam- assistir a una petita controvèrsia hagiogràfica, força divertida si més no, al voltant d'una publicació a les pàgines de la nostra revista, a càrrec del Sr. Jordi Casadevall on es penjava un petit <l>sambenet</l> a la figura tant estimada com venerada del nostre màrtir i patró gloriós sant Sebastià, en "Sebas" pels amics. Un servidor, ho prometo, se n'ha guardat i se'n guardarà ben bé prou de prendre'n partit, en aquesta controvèrsia, en part perquè no en té cap opinió formada i en part perquè no vol furgar en una nafra que -i en això sí que la té formada- no s'havia d'haver obert mai perquè, vaja, siguem seriosos, si en lloc del col·lectiu de gais-lesbianes el que s'hagués fixat en el nostre sant hagués estat el de veterinaris col·legiats de Catalunya, posem per cas, i n'hagués proposat el patronatge (per allò de les pestilències) dubto molt que algú s'hagués ofès. Quasi segur que els devots del sant no hi haguéren dit ni piu. Potser els haguera honorat i tot. "-Ep! això és diferent-". "-Sí, i tant que és diferent, és diferent perquè el col·lectiu de menescals és seriós i respectable i el de gais i lesbianes, no-".

"-Escolti, no em malinterpreti, a mí em mereixen tots els respectes els homosexuals, eh?" "-Ah sí?..."

Arreu

Deia Osho, un filòsof budista estudiós de totes les religions, que Adam havia estat el primer home -això no és nou, dirà qualsevol coneixedor del Gènesi. Això, efectivament no és nou, passa -deia Osho- que Adam no és que hagués estat el primer home, ell creu que abans ja n'hi va haver d'altres d'homes, però Adam va ser el primer que va dir "no", i això el va convertir en un veritable home adult, racional i rebec, *comme il fault*, ¿què vol dir això de l'obediència cega? I ho va pagar car. De fet, tots els lliurepensadors ho paguen car.

Un servidor, però, té una altra teoria. Vejam; Adam, que no era ruc, en realitat

no va voler dir que no a Javè, perquè era coneixedor del seu poder i el temia. També era conscient que, "l'estatus" del que gaudia ell mateix era de privilegi; no tenia res a envejar a ningú. Era el rei de la Creació, ho tenia tot, no havia de treballar i, pel que es veu, no tenia enemics naturals, llevat del diable i de la seva pròpia companya. Adam, va dir sí a Eva per no contrariar-la, però ¿per què no la volia contrariar? doncs, és molt fàcil, no la volia contrariar perquè aquell dia Adam tenia ganes de "mullar".

Adam tenia por del xantatge sexual al què Eva el podia sotmetre si volia, potser ja li havia sotmès alguna vegada i va prendre consciència de l'enorme poder que tenia sobre ell, tots dos en devien prendre consciència. De fet, històricament, tenim diverses notícies de xantatges i vagues de sexe reals o de ficció per part de les dones; se m'acut Aristòfanes, Lisístrata i també la divertidíssima, per bé que menys coneguda Assemblea de les dones o Les Ecclesiàzuses. Conyes apart, a la vida quotidiana això és un fet ordinari, malgrat que la major part de vegades no en som ni conscients. Nogensmenys, les dones tenen unes vàlues "per se" i no els cal recórrer a cap vaga sexual per assolir poder. A les societats occidentals sobretot, que és on s'originen gairebé tots els moviments emancipatoris, la dona va conquerint prestigi i presència en els estaments de poder. Si, més enllà de la més escrupulosa igualtat de drets i d'oportunitats, si volem, encara no ben conquerits per les femines, el moviment emancipatori no s'aturés, ens podria sobrevenir una guerra de sexes, perquè el moviment es retroalimenta; com més poder tenen les dones -en el món governamental, parlamentari, judicial, etc- més emparen la seva condició. Aleshores, en un futur, per fer front a la tirania feminista, potser serem els mascles els qui haurérem de declarar la vaga sexual, però un servidor no hi té gens de fe en l'eficàcia d'aquesta mesura de pressió, sobretot pel gran auge de l'esquirolisme que hom hi preveu. Caldrà esperar cinquan-

ta anys o més encara per veure com acaba tot plegat.

Sideral

L'univers és un lloc de no sabem on, inhòspit i estrany, les dimensions del qual ignorem, entre altres coses perquè està en contínua i ràpida expansió. En els seus confins hom creu que la velocitat d'allunyament dels cossos s'aproxima al de la llum. Això se sap perquè a l'espectre que ens arriba hi ha un marcat desplaçament cap el vermell, per l'efecte conegut com a Doppler. El mesurament que hom pogués fer avui, doncs, ja no serviria per demà. Tanmateix, les distàncies que separen els objectes, sobretot en el nostre entorn galàctic són ben conegudes -i enormes a escala humana- tant que constitueixen un veritable hàndicap a l'hora de possibilitar el contacte amb hipotètiques civilitzacions extraterrestres que, quasi amb tota seguretat, comparteixen l'univers amb nosaltres. Assimov, des de la prudència que el caracteritzava, va estimar que, tant sols a la nostra galàxia n'hi podien viure unes cinc-centes mil, però la possibilitat de establir-hi contacte és gairebé insignificant.

L'astrofísica és una ciència fascinant mitjançant la qual, l'exigüitat de l'home (i de la dona també, què es creuen...) comparat amb l'entorn espacial conegut, queda ben patent; tanmateix, la seva insignificància ha transcendit el seu espai natural i ha assolit coneixement del Tot. Aquest és el gran mèrit de la nostra espècie, cap més, perquè les qualitats queden eclipsades pels defectes. Poc a poc, l'ésser humà, com el nen encuriós que desmunta la joguina mecànica, va desentranyant els misteris que l'envolten. També, a mesura que es va desempallegant de la ignorància, va treient protagonisme a Déu perquè, al marge de tota experiència espiritual íntima, mística o religiosa, cada cop el necessitem menys per explicar el món i, això sí que és dramàtic perquè posa al descobert, amb tota la cruïsa, la immensa solitud de l'home.

LO PEP PELAT

VEIG, VEIG...

Una de les raons per les quals el cinema em resulta fascinant és pel seu domini de la quarta dimensió. Podem traslladar-nos a qualsevol època passada, des de l'edat de pedra fins a la revolució industrial, podem sentir-nos homes del renaixement o bé participar en les guerres mundials, ser descobridors de nous móns o maquiavèl·lics conspiradors a l'ombra... Vaja, que veure una pel·lícula és com tenir una màquina del temps si em permeteu la hipèrbole. En un altre número podríem parlar dels viatges temporals o del cinema històric però permeteu-me que aquest comentari vagi en la direcció contrària, cap al futur. El cinema tampoc té cap mena de problema per anar-hi, bé mitjançant inspiració pròpia o bé bevent de les fonts de la literatura o el còmic entre d'altres.

Evidentment endevinar el futur entra dins dels paràmetres del gènere de la ciència ficció i sembla ser que el que ens espera no és gaire prometedor... almenys segons el setè art.

Així doncs, què ens pot passar el dia de demà?. Oblidem-nos d'intervencions d'homenets verds i cossos celestes que tenen la mala costum d'estavellar-se contra el nostre planeta. Som prou capaços de destrossar el planeta nosaltres solets com, per exemple, mitjançant l'anihilació nuclear tal com exposen, entre d'altres, El día Después (1983), Cuando el Viento sopla (1986) o En la playa (1959), tres cintes interessants sorgides a contracorrent: la primera realitzada en plena era Reagan quan Rambo era el que volia l'administració

que veiessin els espectadors; la segona, britànica i animada, molt tendra i instructiva, sota el govern Thatcher; la tercera realitzada quan encara n'hi havia molts que pensaven que una guerra nuclear es podia guanyar.

Però l'energia nuclear només és un dels descobriments de l'ésser humà que es tornen contra ell. Convertit en déu, les màquines a les quals l'home aconsegueix dotar de consciència inevitablement es rebel·laran contra el seu creador tal i com ja feia el monstre de Frankenstein. Sota l'ombra de robots, cyborgs o replicants, la guerra i la lluita per la supervivència es fan inevitables com és el cas de les trilogies Terminator (1984, 1991 i 2003) i Matrix (1999, 2003 i 2003). Ambdues mostren, amb major o menor fortuna, un destí inevitable amb un deix d'esperança amb una humanitat gairebé exterminada a mans de màquines. Menció honorífica mereix Blade Runner (1982), una joia imprescindible, on les nostres creacions ens demanen allò que no podem atorgar i que molts cops també busquem: una ànima immortal o potser, només, una resposta. Evidentment, nous temes s'han incorporat al ventall de possibilitats amb més o menys força segons les preocupacions socials del moment: el mal ús de la genètica o la biologia no portarà res de bo tal i com ens mostren la fascinant Gattaca (1997) o la inquietant 12 monos (1995).

Un altre tema força tractat és la decadència dels valors de la nostra societat fins a provocar la destrucció de les seves estructures tal i com les coneixem, com adverteix per exemple La Naranja Mecánica (1971) o com veiem al món

apocalíptic de Mad Max (1979, 1981 i 1985). I no cal oblidar els perills de control de l'individu per sistemes cada cop més autoritaris afavorits per la por o la nostra pròpia passivitat: THX 1138 (1971), Fahrenheit 451 (1966) o V de Vendetta (2005) en són algunes mostres.

Cal finalitzar, no podia ser d'altra manera, fent referència al tema de més actualitat i que més ens preocupa en el nostre futur: l'esgotament dels recursos naturals i el canvi climàtic. Naves silencioses (1971), és una benintencionada cinta situada a l'espai on la humanitat conserva els seus darrers boscos mentre que Soleynt Green (1973) ens presenta un món que només pot alimentar-se amb allò que li sobra: població. Pel que fa al canvi climàtic el cinema ja ha fet la seva aportació a El día de Mañana (2004), entretinguda cinta més preocupada pels efectes especials que pel contingut, o a Una verdad incómoda (2006), recentment oscaritzada... , bé, perdó, ho havia oblidat, dins la categoria de millor documental.

JOAN ROVIRA

• Subministrament de papereria i escriptori

COMERCIAL REUS

4 a t r e

Pere Benavent, 23 - Tel. 977 75 7760

Fax 977 75 76 78

Fax comandes 900 65 66 67

43205 REUS

- MOQUETES
- PINTURES
- ESMALTS
- VERNISSOS
- COLES
- PAPERS PINTATS
- BROTXES

Comercial
≡ **ROSAN** ≡

Pedreria del Coubí, 5
Tel. 977 / 31 71 54
43206 REUS

Rutes per caminar

EL RACÓ DE LA DÒVIA

Avui ens allunyarem de Vilaplana per anar fins a Prasdip, un dels pobles de la Serra de Llaberia, des d'aquí iniciarem un recorregut, força ben senyalitzat, amb pals indicadors i marques blaves, que ens permetrà fer tot el tomb al Racó de la Dòvia.

Sortim de Prasdip (249m) per la carretera en direcció a Colldejou, de seguida la deixem per continuar per una pista marcada com a PR-96. Seguint les marques blanques i grogues, passarem per un sender empedrat fins arribar, altra vegada, a una pista. Des d'aquí, si ens hi fixem, podrem veure els efectes sobre el bosc d'un bufarut (ventada semblant a un tornado amb pedregada a l'interior) que es va produir l'estiu del 2006 i que, segons explica gent del poble, va durar uns 20 minuts.

Seguim, doncs, per la pista. Cal estar a l'aguait perquè a mà esquerra trobem indicat amb un cartell el trencall per pujar cap al Mont-redon. Seguint aquest sender podem observar el bosc de pi blanc malmès i sense fulles a causa del mateix bufarut. També trobem una antiga carbonera. A mesura que anem pujant, el bosc s'aclareix i, entre el garric, comencem a observar margallons. Arribem al coll de la Seda, lloc d'inici de la grimpada per les Crestes de la Seda. Des d'aquí hi ha bones vistes de la plana del Baix Camp. En arribar a l'anomenat pas dels Siscus, es pot triar entre fer servir les cadenes instal·lades a la roca (no tenen gaire dificultat) o bé seguir per un senderó que se'n va cap a mà esquerra. Tots dos fan cap al mateix lloc.

Seguint les marques blaves, travessem el pla de Mont-redon, una petita extensió de pradell, que ens porta al peu del Mont-redon (859m). Ens hi enfilem. Des d'aquí tenim vistes cap al Cavall Bernat, la Creu de Llaberia i la Miranda, per una banda, i, per l'altra, cap

a la Dòvia. Encarats cap al nord-est veurem Escornalbou i les Muntanyes de Prades; cap a l'altra banda, la Mola de Genesies, Cardó-Boix i, al fons, els Ports.

Un cop hem baixat del cim, trobarem algunes marques blaves, passarem pel coll de Mont-redon i trobarem un pal indicador, des d'on seguirem el sender que va vorejant el Racó de la Dòvia. Fins que arribarem al

Collet dels Colivassos. Aquí tornem a seguir les marques d'un PR, en aquest cas el 90, en direcció contrària a Llaberia, fins arribar al coll de la Bassa de les Fonts.

En aquest punt, hi ha un pal indicador que ens dirigirà cap a Prasdip. Abandonem, per tant, el PR. Seguint el sender arribarem a la Roca de l'Àliga, on hi ha un altre pal indicador. Aquí agafem el sender que se'n va cap al Portell del Carreter, passant per una zona força desarborada. Arribarem al portell i baixarem pel grau que passa entremig de dues parets de roca.

Fem cap, finalment, al camí de la Forestal, que ressegueix els cingles arran de paret. A més a més de les formes que la humitat ha dibuixat a la roca, podem contemplar margallons de mides excepcionals. Badoquejant arribem al trencall de la drecera de cal Zenon, que baixant ens porta fins a la pista de la Dòvia, on recuperem el PR-90 fins a Prasdip.

Us aconsello que la feu tranquil·lament agafant tot un dia, i molt millor sense vent.

Mapa utilitzat: Serra de Llaberia. Escala 1:20.000. Editorial Piolet.

ESTER BORRÀS GIOL

PASCAL PELLICÉ MARINÉ

Electricitat - calefacció

Carrer Major, 40
Tel. 977 81 53 28

43380 VILAPLANA

- Ferro
- Alumini
- Inox

Tel. 977 76 82 68
670 45 59 04

NOM DE LA PLANTA	HÀBITAT I RECOL·LECCIÓ	CARACTERÍSTIQUES	PROPIETATS MEDICINALS	PROPIETATS CULINÀRIES	ALTRES PROPIETATS
FONOLL (FOENICULUM VULGARE) 	A la vora dels camins, camps sense cultivar i zones properes a la costa	Planta perenne aromàtica de fins a 250 cm. d'alçada. Tiges erectes i estriades. Fulles compostes verd-grisenques de secció triangular. Flors grogues Fruit ovoide amb estries	Ús extern: Dolors de ventre, relaxació, tònic capil·lar (cataplasma de fulles, friccions) Ús intern: Afavoreix l'eliminació de líquids (arrel fresca decocció 10 min) Alleuja els dolors de la menstruació (fruits secs en infusió)	Es pot cuinar en amanides el cor fresc i amb verdures bullides. Les llavors serveixen per aromatitzar alguns plats.	S'utilitza freqüentment en la indústria de la perfumeria. L'oli essencial de fonoll POT SER TÒXIC en dosis superiors a les recomanades.
HERBA LLUÏSA, MARIALLUÏSA (LIPPIA TRIPHYLLA) 	Es pot trobar cultivada en molts jardins i horts per l'aroma a llima de les seves fulles	Arbust aromàtic caduc, pot arribar fins a 2,5m tiges erectes de consistència llenyosa per la part superior. Flors agrupades en raïm, de color violaci.	Antireumàtica, estomacal, mal alè, mucositats, relaxar i tonificar els nervis. Ús intern: Molt útil per expulsar els gasos de l'aparell digestiu.	Per donar sabor a molts plats: peixos, pollastre, amanides, pastissos...i en podem fer una salsa per acompanyar fulles de la planta sucre, farina, mantega i suc de llimona.	Oli essencial molt ric en components aromàtics i amb propietats bactericides i s'utilitza per productes de neteja personal: sabons, xampús....
CUA DE CAVALL, EQUISET (EQUISETUM ARVENSE) 	La podem veure al costat dels rius, vores de parets humides	Planta perenne que pot arribar a 60 cm. Tiges erectes marró fluix, buides i dures, molt aspres al tacte. Diverses tiges a la mateixa planta amb funcions diferents. Planta molt primitiva que estan relacionades amb les falgueres, es coneixen unes 50 espècies en tot el món.	Ús extern: És utilitzada per tractament de les malalties de la pell, per els ulls inflamats (aplicar amb una gasa el líquid de la infusió) i per l'aparell genital femení i les morenes. Ús intern: diurètic, artritis, càlculs renals.	Fulles fresques amb les verdures.	Insecticida ecològic: el líquid resultant de les decoccions d'un 10% de concentració utilitzant-se per a combatre plagues. Es pot combinar al 50% amb purina d'ortigues per fongs i insectes.

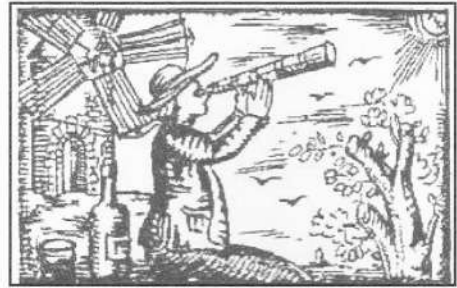
Contes a la vora del foc

DITES I REFRANYS: EL CALENDARI

Aquí va la primera entrega de les més de sis-centes dites que ha recollit la Ma del Carme Mestre. Les hem agrupat per temes: calendari, estacions, societat i vida, natura i bestiar. És un tresor, i no sabent per on començar m'he decidit pel calendari. Que en gaudiu. Mei Salvat,

CALENDARI

Pel **gener** cada ovella el seu corder, si no a la tripa al braguer.
Gener sec i abril mullat, molta palla i molt poc blat.
L'aigua de gener posa oli a l'oliver, el vi al celler i el gra al graner.
Mata el porc per gener, si vols que es conservi bé.
Al gener, el millor ofici és el de pastisser.
Per la lluna nova de **febrer**, esporga l'oliver.
De la lluna de febrer no n'esperis res de bé. El febrer és traïdor, borrascós i gelador.
Guarda la llengua al llenyer per quan arribi el febrer.
Març marçot, mata la vella a la vora el foc i la jove si pot.
Tota vinya estimada, pel març treballa.
Març ventós, pel pagès és profitós.
Per l'**abril** cada gota val per mil.
D'abril que no hagi pedregat, ningú no en recorda cap.
Abril finat, hivern acabat. Si trona per l'abril, és bon estiu.
D'abril i de senyors, n'hi ha pocs que no siguin traïdors.
Si el **maig** és humit, el pagès es fa ric.
Pel maig, cada dia un raig. Si plou pel maig, cargols a raig.
Sembra el juliverd en maig i sempre en tindràs.
Maig arribat, un jardí a cada prat.
Al **juny** la falç al puny.
Diu el juny al forner: Ja dormiràs al febrer.
Juny assolellat i ben tronat, any de molt vi i molt bon blat.
Del juny enllà, el dia es comença a escurçar.
Si plou a primers de juny, el bon temps és lluny.
Si pel juny plou, poca fruita al juliol.
La vinya al **juliol** no vol aigua, sino prendre el sol.
Pel juliol, molt soroll i no plou.
Al juliol ni dona ni cargol, però cargol i dona, tot l'any és bona.
Cada cosa al seu temps, com les figues a l'**agost**.
Per a la Mare de Déu d'agost, a les set és fosc.

Vinet, qui et va batejar? L'agost, que em va remullar".
Si per l'agost se senten trons, els raïms seran bons.
El sol d'agost fa oli i fa most.
Aigua a l'agost, safrà, mel i most.
Pluges fortes a l'agost, bolets a l'octubre.
El **setembre** s'endu els pans o aixuga les fonts.
Setembre assolellat, bon vi assegurat.
Bon temps per setembre, millor pel desembre.
El setembre veremador, se'n fa vi de bo i millor.
Raïms de Sant Jaume, raïms aigualits; raïms de setembre, te'n llepes els dits.
Setembre plovent, el mes de l'any més dolent.
Setembre humit, molt de vi però aigualit.
Pel setembre cull les pomes, abans no vinguin els homes.
Quan l'**octubre** és finit, mor la mosca i el mosquit.
Quan l'octubre és a la fi, Tots Sants és al matí.
Octubre finit, raïm recollit.
Si a l'octubre plou, el rovelló es mou.
Novembre florit, et faràs ric.
Si al novembre trona, la collita serà bona.
Novembre enllà, agafa la manta i no la deixis anar.
Novembre acabat, hivern començat.
Qui el **desembre** acabarà, l'any nou veurà començar.
Pel desembre gelades i sopa escaldades.
Si pel desembre plou, bon any nou.
Si pel desembre neva bé, enxampla el graner.
Desembre nevat, bon any de blat.
Si pel desembre plou, bon any nou.

MARIA DEL CARME MESTRE

CUINA: CANALONS DE LLAGOSTINS I SALMÓ

INGREDIENTS PER A 6 PERSONES

- Un quilo i quart de salmó
- 300 gr. de llagostins o bé si preferiu gambes
- 2 cebes mitjanes
- 6 alls
- 3 fulles de llorer
- Un gotet d'oli i una mica de sal
- Un litre de llet i dues cullerades de farina per fer la beixamel
- 150 gr. de formatge ratllat

PREPARACIÓ

Es posa el salmó a dins d'una plata al forn amb l'oli, la sal,

els alls sencers, el llorer i les cebes tallades a trossos. Es posa al forn i es deixa coure a poc a poc. Mentre, s'aprofita per coure, al vapor, les gambes o els llagostins.
Quan tot és ben cuit, es pelen els llagostins i es desespina el salmó. Una vegada triat el peix es tritura junt amb la ceba i amb la meitat dels alls. La pasta que se n'obté es barreja amb una mica de beixamel i ja es poden omplir els canelons. Tapar-los amb una mica de salsa de mantega, farina i llet.
Abans de gratinar-los cal tapar la salsa amb formatge ratllat.

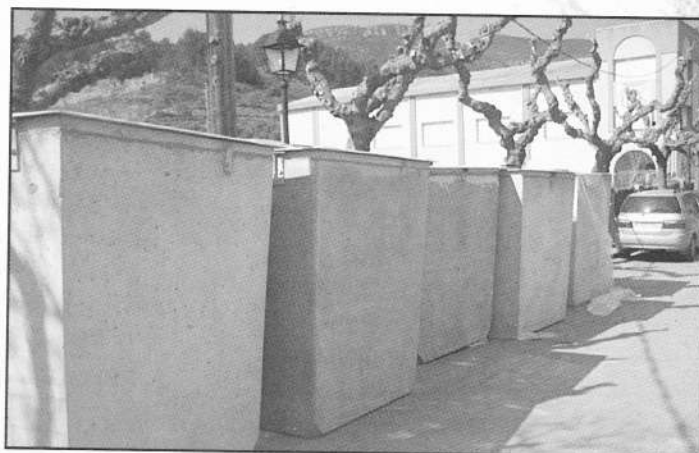
MARIA RUFINA

CONTENIDORS SOTERRATS

Segons una informació facilitada per l'Ajuntament de Vilaplana a l'Opinió on-line de LO PEDRÍS, Vilaplana comptarà, a partir del 2007 amb contenidors soterrats per recollir de manera selectiva les escombraries. El projecte, està finançat per Secomsa, i el seu pressupost és de 160.000 euros.

El darrer ple municipal de Vilaplana, celebrat el passat 13 de desembre, va suposar la signatura d'un conveni entre el consistori i el Consell Comarcal del Baix Camp per a la implantació d'un sistema de recollida de les diferents fraccions de residus que genera el municipi a través de contenidors soterrats que es distribuïran en quatre àrees de la localitat. El projecte, segons assenyala l'alcalde, Tomàs Bigorra, "suposarà una millora considerable perquè aconseguirà eliminar els contenidors de superfície i reduir el greu impacte, no només visual, que provoquen".

La instal·lació d'aquests contenidors, que va començar a principis de març, tindrà un cost de 160.000 euros que es finançaran, amb dos anys de carència, a través de Secomsa. La despesa es podrà amortitzar en 15 anys.

D'altra banda, durant el ple municipal també es va aprovar la cessió del 0,7% del pressupost ordinari a l'ONG Càritas. L'Alcalde ha valorat la importància d'aquesta decisió ja que "els diners s'adreçaran a algú que realment ho necessita i que està fent una gran tasca social des de fa molts anys".

AJUNTAMENT DE VILAPLANA

ACORD PER RENOVAR ELS AJUTS AGROAMBIENTALS AL SECTOR DE L'AVELLANA CINQ ANYS MÉS

Els pagesos productors d'avellana podran acollir-se a una altra tanda d'ajuts agroambientals. Els ajuts, que ja s'han anunciat al sector, consisteixen a renovar el paquet de mesures agroambientals a què poden acollir-se els productors si volen augmentar la seva renda, i són complementaris a l'ajut directe que perceben de la Unió Europea, d'uns 400 euros / hectàrea.

Els productors, si compleixen totes les mesures i els requisits cobraran com a màxim 800 euros / ha. Els ajuts entraran en vigor enguany i duraran fins al 2011. El sector encara té un segon front obert: que la UE apliqui una clàusula a les importacions turques.

NOTICIA DEL DIARI EL PUNT

ELECCIONS CAMBRES AGRÀRIES

Unió de Pagesos ha rebut el suport majoritari dels pagesos i pageses de Catalunya, amb una representació del 64% a les taules de consulta i negociació previstes per l'Administració.

Unió de Pagesos també valora positivament el fet que, amb una participació del 55%, els i les professionals del sector agrari hagin deixat ben clar que volen ser protagonistes del seu futur i participar activament en els àmbits on es prenen les decisions que els afecten.

Amb un índex similar al de les eleccions al Parlament de Catalunya, cal advertir que la participació en les eleccions a Cambres Agràries és considerable i es manté estable, només un 2,39% per sota de la del 2002, que va ser del 57,34%.

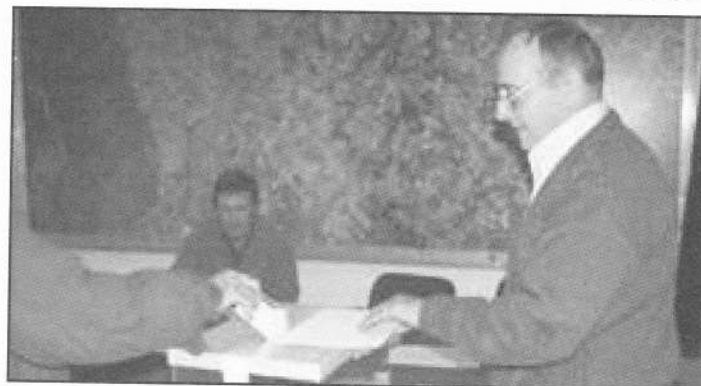
El sindicat ha refermat la seva majoria, quan en aquesta edició han concorregut més candidatures que en l'anterior. Segons els resultats obtinguts, el mapa es manté com fins ara.

Tres organitzacions professionals agràries de les quatre que han concorregut a les eleccions disposaran de representació en els òrgans de consulta, negociació i interlocució previstos per l'Administració, amb una representació majoritària de la Unió de Pagesos.

UNIÓ DE PAGESOS

**ASSOCIACIÓ DE JUBILATS I
PENSIONISTES DE VILAPLANA**
C. del Casal, 3 • 43380 VILAPLANA

UNIÓ DE PAGESOS PORTA A BRUSEL·LES LA CRISI DE PREUS DE L'AVELLANA

TINET publica una nota d'Unió de Pagesos en la qual informen que el sindicat agrari participarà en una reunió a Brusel·les per trobar una sortida a l'actual crisi de l'avellana:

"Unió de Pagesos va participar el passat dilluns, dia 29 de gener, en la reunió bilateral que se celebra a Brusel·les entre la delegació europea, amb la Comissió Europea, i les autoritats turques. La trobada no es convocava des de fa dos anys i en aquesta ocasió ha estat

impulsada pel sindicat."

"Es va portar a terme degut a l'Acord d'Associació entre la UE i Turquia, i pretén trobar solucions a la situació del preu de l'avellana al mercat. Unió de Pagesos ha denunciat amb diverses mobilitzacions la crisi de preus que viu el sector de l'avellana al nostre país, que des de l'octubre de 2005 pateix una davallada de preus del 50% i que els situa actualment per sota dels costos de producció. Si a l'octubre de 2005 a la llotja de Reus es pagava a 6,65 €/kg en

gra, actualment es paga a 3,20 euros. Unió de Pagesos també vol que el Ministeri de Agricultura i el DAR demanin a la Unió Europea (UE) que s'apliquin les mesures extraordinàries de millora de la competitivitat i de promoció que es deriven de l'actual OCM europea de fruites i hortalisses en situació de forta competència internacional. També demana que estudiïn mesures per garantir la qualitat de les importacions, amb un control efectiu."

RAQUEL VIRGILI

A UN VEÍ DE L'ALEIXAR LI HAN ENTRAT A ROBAR, AL MAS, SIS VEGADES EN UN ANY

El Mas del Valent de l'Aleixar està essent reconstruït per convertir-lo en una casa de turisme rural. Fa més d'un any que el Gilbert, el propietari, va començar les obres de rehabilitació, des de llavors li han entrat a robar sis vegades.

La primera vegada es van emportar dues piles de maons artesans fets expressament per als revestiments de la masia.

La segona, una formigonera que només feia un mes que l'havien comprat.

La tercera, els lladres es van emportar el gasoil d'un tractor i el d'una excavadora.

La quarta vegada van desaparèixer els generadors de llum, les radials i altres instruments grans.

En el cinquè robatori van arrencar una finestra del mas i van agafar eines petites: tubs, nivells, martells...

El sisè robatori va tenir lloc el divendres 3 de febrer. Quan el Gilbert va arribar al matí a treballar amb els paletes que té contractats va descobrir que els lladres l'havien visitat de nou. En aquesta ocasió s'havien emportat l'excavadora «La sensació d'impotència que et queda amb cada robatori és enorme», deia Gilbert. «Quan desapareixen les petites coses pots pensar que algun desgraciat les necessitava per fer algun arranjament, però si el que s'emporten és una

excavadora, vol dir que han vingut amb un camió o remolc i que han estat temps per carregar-la i emportar-se-la».

El pitjor de la situació per al Gilbert és la desil·lusió que aquests robatoris generen. «Tu tens un projecte, t'empenyones fins les orelles i hi ha algú que, impunement, et posa pedres al camí i s'emporta les coses que tu has aplegat amb molt esforç i moltes hores».

Després dels primers robatoris, va arribar fins i tot a passar algunes nits al mas per veure si podia veure els lladres. «El que passa és que després, fredament, gairebé és millor que no els trobis perquè, què fas si veus que vénen a robar-te?, al final gairebé has de dir-li –no em facis mal i pren el que vulguis–».

Després de la desil·lusió, la pèrdua

econòmica i de materials, Gilbert es planteja la incògnita del futur del mas. «Si aconseguixo acabar la casa rural, què passarà quan estigui llesta i moblada?», es pregunta.

Extracte del Diari de Tarragona, 07-02-2007

És veí del mas que nosaltres tenim a l'Aleixar, ens coneixem prou i ell no té mai un no per a ningú. M'ha semblat important donar a conèixer aquesta notícia, d'un jove molt emprenedor a qui li estan posant molts pals a les rodes.

Tots els robatoris que sentim a les notícies i que sembla que ens quedin lluny, els tenim al costat de casa, com ja va quedar ben palès l'estiu passat al terme de Maspujols.

TERESA SERRA

LES DONES DEL 36

Fa set anys, un grup de dones molt grans van decidir formar un col·lectiu per donar a conèixer les seves vivències en el temps de la República, la guerra civil, l'exili, la postguerra i la clandestinitat. El grup s'anomena Dones del 36 i fins avui han anat als instituts de secundària, a la universitat, als casals, biblioteques... a donar a conèixer el paper de la dona en tot aquest temps.

Fins ara, la dona ha estat ignorada, fins i tot pels propis companys de partit, que no han valorat prou la seva feina. Jo vaig conèixer aquestes dones arrel d'escriure una crònica al diari El País i em van impressionar tant les seves històries que els vaig proposar d'escriure un llibre relatant la seva vida, des del naixement fins a l'actualitat. Vaig voler parlar de la seva família, de com es vivia en aquell temps, quines eren les seves il·lusions...

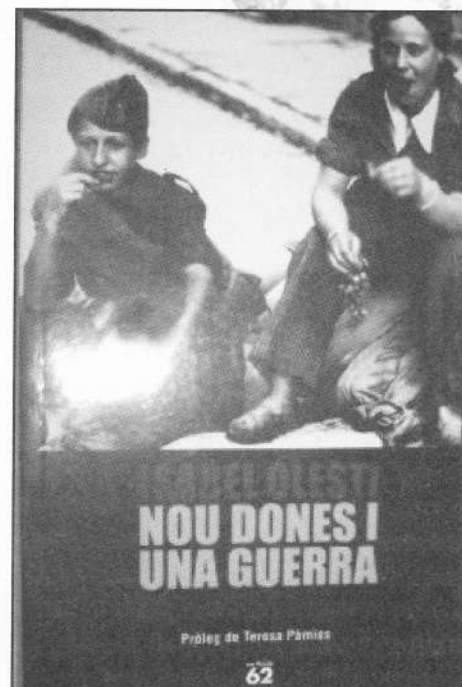
Així vaig saber tot el que la dona va fer per aconseguir legalitzar l'avortament, per poder votar, per ser igual a l'home... Fins que va esclatar la guerra i tot es va fondre. És esborronador l'èxode fins a la frontera, amb la gent carregada de tot el que podia arrossegar, gent morta de fred i de gana, desesperada per fugir de Franco, que continuava llençant bombes i metrallant les carreteres, plenes

de gent que l'única cosa que volien era refugiar-se en un lloc segur.

I arriba l'exili. Algunes d'aquestes dones - llavors adolescents - forma part dels camps de refugiats. La Carme Casas es compromet amb la resistència i acaba perseguida per la Gestapo. Totes tornen, i alguna és empresonada. La Mari Salvo passa setze anys de presó en presó. La Trini Gallego set anys, acompanyada de la seva mare i la seva àvia de noranta. A alguna d'elles li toca patir els interrogatoris de la policia, que sempre anaven acompanyats de tortures, fins a tal punt que la Mari Salvo va quedar estèril.

Hi ha el temps de clandestinitat, quan dones aparentment "normals", mestresses de casa, es jugaven la vida pel que creien just: portar diners als presos polítics, ajudar un fugitiu, fins i tot amagar algú a casa seva, com el cas de la Manola Rodríguez, que tenia un altell camuflat en el sostre del lavabo, o la Conxa Pérez, que tenia una parada de quincalla al mercat de Sant Antoni i utilitzava la parada per fer reunions clandestines de la CNT.

D'entre les nou dones que formen el col·lectiu hi ha "la nena del 36", que li va enganxar la guerra amb quatre anys. El seu testimoni és el patiment d'un infant que veu com el món es desploma al seu

voltant i no entén el per què. Josefina Piquet va patir un bombardeig a Figueres i va quedar sepultada sota la runa. Va patir el rebuig dels nens francesos, que no acceptaven els espanyols refugiats. Ella sempre diu que els avis han de ser els historiadors de la seva família. I també diu que tothom té dret a esborrar el passat, però per esborrar s'ha de saber. I en aquest país ens han silenciada una bona part de la nostra història. Per sort, ara comencem a desenterrar fantasmes.

ISABEL OLESTI

agenda21 Vilaplana

AGENDA 21 LOCAL DE VILAPLANA FINALITZACIÓ DEL PROCÉS D'AUDITORIA I INICI DE L'APLICACIÓ DEL PLA D'ACCIÓ

El dia 28 de Setembre del 2004 l'Ajuntament de Vilaplana va iniciar el seu propi camí cap a la sostenibilitat local adherint-se a la Carta d'Alborg i manifestant així el ferm compromís per adequar la seva política als postulats del Desenvolupament Sostenible. D'aquesta manera, i amb el suport de la Diputació de Tarragona, el municipi va iniciar, a partir del gener del 2006, els treballs per a l'elaboració de l'Agenda 21 Local de Vilaplana.

Aproximadament un any més tard, el març del 2007, s'ha finalitzat el procés de redacció dels documents que formen part de l'Agenda 21 Lo-

cal, culminant en el document del Pla d'Acció Local per a la Sostenibilitat. Aquest document recull una sèrie de propostes d'actuacions que cal anar implantant des de l'Ajuntament, així com des d'altres administracions i/o entitats públiques o privades, tant a curt com a llarg termini. No es tracta d'un document normatiu sinó d'intencions i en funció de les possibilitats s'anirà avançant, de manera que en tot moment es tracti d'un Pla viu i amb continuïtat.

Així doncs, el municipi de Vilaplana inicia una nova fase dins del procés de l'Agenda 21 Local, que el portarà

a assolir el compliment dels objectius acordats en el moment de l'adhesió a la Carta d'Alborg.

Si voleu conèixer les principals conclusions de l'Auditoria Socioambiental, les actuacions que s'inclouen dins del Pla d'Acció i els passos que seguirà el vostre municipi a partir d'ara en el seu camí cap a un desenvolupament sostenible, no us podeu perdre l'Acte de Cloenda de l'A21 de Vilaplana. Tindrà lloc a la Sala Parroquial, el divendres, 13 d'abril del 2007, a un quart de nou del vespre. Us hi esperem!

MONTSERRAT CASTRO - LAVOLA

Activitats

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE "LA MUSSARA, UN VELL AFECTE", DE RAMON AMIGÓ I DEL PROJECTE DE NETEJA I CONDICIONAMENT DE LES RESTES DE LA MUSSARA

El passat mes de març a la Sala del Casal de Vilaplana tingué lloc la presentació del llibre "La Mussara, un vell afecte", a càrrec del seu autor Ramon Amigó i de l'autor del pròleg Albert Manent. Aquest llibre que veié la llum a finals d'estiu ha estat editat per R. Dalmau Editors i a comptat amb el suport de l'Ajuntament de Vilaplana i de la Diputació de Tarragona.

El llibre és un recull d'articles i estudis que l'autor dedicà al desaparegut poble de La Mussara i que a l'hora és un homenatge a aquest racó de les Muntanyes de Prades, tan des d'una perspectiva del seu paisatge natural com humà, que tant han fascinat i encara fascinen a l'autor reusenc.

Seguidament, el Sr. Alcalde de Vilaplana va fer la presentació del Sr. Antoni Ràndua Sabater del Taller Baix Camp de Reus que passà a detallar els principals eixos del futur projecte de neteja i condicionament de les restes de l'antic poble de La Mussara i el seu entorn.

Segons el seu informe, els treballs tindran un cost de 140.000 € i estan finançats en el 100% per l'Obra Social de la Caixa de Pensions i gestionat per la Diputació de Tarragona. El total del projecte està dividit en nou àmbits d'actuació:

1. Neteja de massa arbustiva de l'entorn de l'illa de cases del costat de l'església.
2. Neteja de massa arbustiva de l'entorn de les cases que aguaiten sobre el cingle.
3. Neteja de massa arbustiva de les ca-

ses que queden a l'esquerra de la carretera d'accés al llogaret.

4. Neteja i dignificació de l'espai que ocupa el clos de l'antic cementiri mussarenc.

5. Recuperació de l'últim tram del camí de Les Tosques (avui inaccessible) entre el nou refugi i la Plaça de l'església.

6. Neteja i recuperació de la xarxa de senderons que unien les disperses illes de cases entre si, avui intran-sitables.

7. Neteja de massa arbustiva del camí de la Font i del seu entorn.

8. Neteja, senyalització i tancament d'una llacuna que es troba a pocs metres del refugi nou.

9. Neteja de l'entorn, condicionament de l'accés, senyalització i tancament de l'antic pou de la neu.

Aquest projecte s'engloba en un seguit d'actuacions que ha indagat i que indagarà el consistori vilaplanenc per intentar recuperar i dignificar les ruïnes de l'antic terme mussarenc.

LA REDACCIÓ

CONFERÈNCIES I EXPOSICIONS DE DOLORS JOANPERE I ISABEL MARTÍNEZ AL BAIX CAMP I AL PRIORAT

L'Associació Cultural Carrutxa, de Reus, amb una nota de premsa va informar de les activitats dutes a terme al Baix Camp i al Priorat, entre les que cal destacar diverses conferències i exposicions d'Isabel Martínez i de la companya de l'equip de redacció de Lo Pedrís, Dolors Joanpere.

La primera va ser una mostra fotogràfica que tingué lloc a l'Arxiu Històric Municipal de Reus amb motiu de la presentació del projecte del Casal de la Dona que té com a objectiu la rehabilitació dels antics rentadors del carrer del Carme.

El segon acte tingué lloc el dissabte 30 de desembre a Marçà, al Casal,

a les 7 de la tarda, el qual va incloure la Presentació de l'exposició de fotografies "Els rentadors, espais de dones". La conferència de Dolors Joanpere i Isabel Martínez, amb projecció d'imatges. L'acte va ser organitzat per l'Ajuntament de Marçà, Carrutxa i l'Ajuntament de Reus. Regidoria de Polítiques per a la Igualtat. Aquesta versió de l'exposició ha estat ampliada amb imatges antigues i actuals de rentadors del Baix Camp i el Priorat, amb voluntat de que pugui ser itinerant.

La tercera exposició i xerrada va tenir lloc a Cambrils, dins dels actes del 8 de març, dia de les dones treballado-

Mostra fotogràfica
Rentadors, espais de dones

res. I per últim, es va desplaçar fins a Bellmunt del Priorat.

LA REDACCIÓ

EL CASAL DE NADAL... I...

Ja ha passat el Nadal, i com sempre, ens ha deixat un grapat de sorpreses...

Més d'un s'ha adonat que enguany el Parc Infantil de Nadal tenia un nom diferent: Casal de Nadal.. però no només ha canviat el nom.. eh?

Enguany algunes noies del poble ens hem engrescat a crear un Casal perquè els xiquets i xiquetes del poble passessin un Nadal divertit, entretingut, creatiu, esbojarrat, simpàtic, imaginatiu... i sobretot perquè compartissin tots aquests moments amb els seus amics..

Hem passat estones de tota manera, fent jocs (la figa, la cremallera, l'aranya... i un llarg etcètera!), taller (la postal de cera, les carioques, el fang cec, les galetes...), sortides pel poble (que sabeu on podem trobar llavor de filferro? jeje..), escoltant els contes de la Martina (la filla de l'Arc de Sant Martí.. se'n recordeu?), anant d'excursió a l'Aleixar (què se n'ha fet de la Xusepa i l'Ermitana?), fent i pintant uns cap-grossos preciosos (la Sra. Maduixa, la Poma, la Mandarinina i el Sr. Aglà!!) i sortint a estirar els rastres pel poble en cercavila amb tots els altres nens (quin munt de gent, eh?).

Els protagonistes, com ha de ser, han sigut els més petits (i els que ja no ho són tant..). Però el grup de monitores volem escriure per explicar que qui s'ho ha passat millor en tot això hem estat nosaltres!!! I és que en aquest poble tenim una canalla que és una joia..

Cal dir que tot això no hagués estat possible sense el suport de l'Ajuntament, de l'AMPA de l'escola i sense la col·laboració de tota la gent que ens ha ajudat i ens ha donat il·lusió desinteressadament. Per això ens agradaria fer un petit agraïment a tots ells:

- A la Gemma per la seva il·lusió i dedicació, i per ser-hi en tot moment
- A la Mònica, per la seva gran interpretació de Xusepa
- A la Martina Conta-contes, per portar-nos color i fantasia
- A la Judit i la Laia, per ajudar-nos a conèixer l'Aleixar
- A l'Edu, la Laura, l'Otger, i el Dídac, que ens van portar música i alegria per fer ballar els cap-grossos
- A la Josefina per la calor del seu forn

• A l'AMPA, l'Ajuntament, la Casa de Cultura i el Casal, per donar-nos suport i per cedir-nos l'espai.

• Als pares, per la seva confiança i predisposició, i pel tracte rebut

• A tots els que heu col·laborat d'una manera o altra per fer d'aquest un Casal especial, però sobretot, a tots els nens i nenes, per la vostra energia, il·lusió i alegria

Aprofitem l'avinentsa per explicar-vos una cosa que encara no sabem ben bé quina forma tindrà... Alguna vegada segur que heu vist que de les grans alzines en surten fruits, i que d'aquests en diem aglans... Doncs bé, a Vilaplana, compartida amb l'Aleixar i Maspujols, en tenim una de gran alzina, que és l'Alzina Rodona. Per qui no ho sàpiga l'Alzina Rodona és el grup de colònies que any rere any des de fa molts anys ha acompanyat els nens i nenes de Vilaplana, l'Aleixar i Maspujols a passar grans aventures durant l'estiu. I com anàvem dient, d'aquesta gran alzina en neix un Aglà. L'Aglà és ara per ara un projecte d'educació en el lleure infantil, encara per definir i determinar. Però, tot i que encara queda molt per fer, ens agradaria saber la vostra opinió... Cal fer un aclariment perquè no hi hagi malentesos, i és que el projecte L'Aglà no és una iniciativa de l'Alzina Rodona sinó d'unes persones que han tingut o tenen relació amb el grup de colònies, i que posant aquest nom al projecte han

volgut fer veure d'on ve la seva il·lusió i les seves ganes de tirar-lo endavant.

Pares i mares... us agradaria que els vostres fills tinguessin un espai d'educació en el lleure al poble? Us agradaria que compartissin estones amb els altres nens del poble aprenent, jugant i descobrint coses noves? Us agradaria que a Vilaplana hi hagués uns monitors que preparassin activitats i excursions els caps de setmana i a l'estiu?

Nens i nenes, petits i grans... Us agradaria fer tallers, jocs, activitats de mil tipus i sortides per conèixer nous llocs? Us agradaria fer coses amb els vostres amics i amigues? Us agradaria fer rutes, excursions i qui sap si sortides de cap de setmana? Vosaltres també hi teniu molt a dir...

No dubteu a escriure'ns! Ens agradarà saber què en penseu, i escoltar totes les vostres propostes. Ens podeu trobar a lagla_vilaplana@hotmail.com.

Ei, i tu! Si ets major d'edat però et sents jove, si tens ganes de participar en l'educació en el lleure i penses que t'agradaria treballar amb els nens i nenes del poble, no dubtis a escriure'ns també perquè la teva ajuda serà necessària per definir i tirar el projecte endavant!

Per últim ens acomiadem amb una frase...

Que les llavors d'avui, siguin el fruit de demà...

AINHOA, EVA I ROSER

Activitats

LES FESTES EN IMATGES

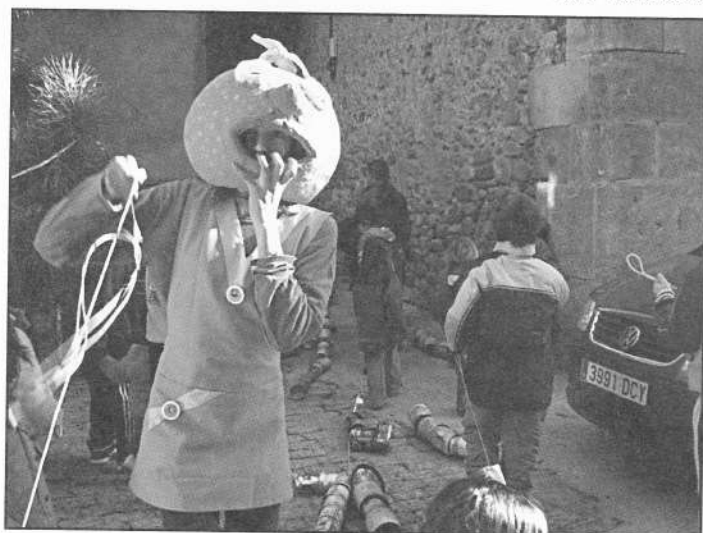
Concert de Nadal, dia de Sant Esteve.
Soprano: Júlia Fortuny, Tenor: Dominico Laviola

Foto: Teresa Serra

A la fi van arribar, i n'anaven de carregats!!!

Foto: Judit Aixalà

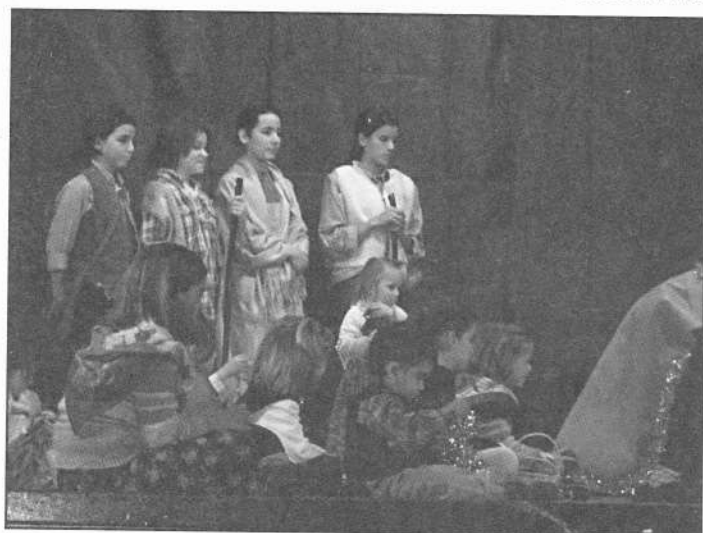
El dia 5, al matí, tots els nens i nenes de la vila, van fer força xivarri amb els rastres. És que els Reis ja comencen a ser una mica vellets i no hi senten gaire...

Foto: Judit Aixalà

"Guapos, divertits, simpàtics, riallers... Els agrada la ballaruga

Foto: Judit Aixalà

Els pastorets van ser força divertits. Petits, però eixerits.

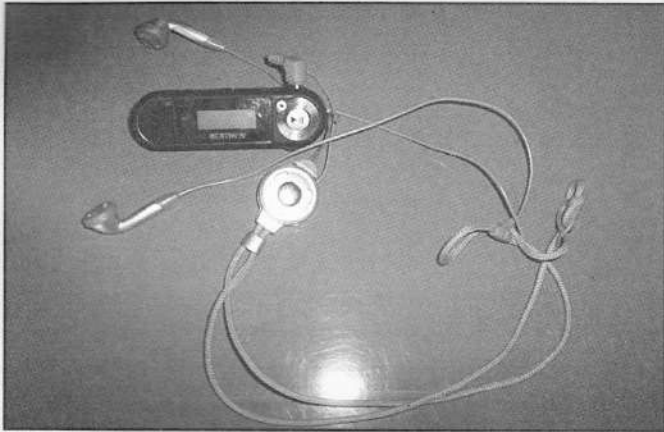
Foto: Judit Aixalà

El dia de Nadal, els patges de Ses Majestats, van passar per Vilaplana. I ves per on, també volgueren fer cagar el Tió.

Foto: Judit Aixalà

LES AFICIONS DELS JOVES VILAPLANENCS

La música:

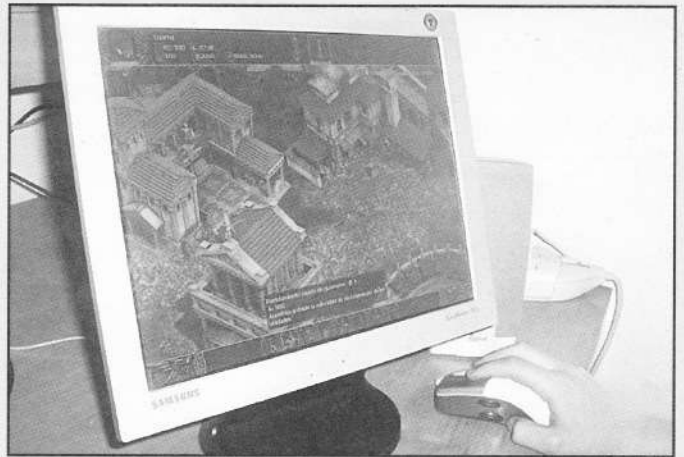
La música és una de les aficions dels joves de Vilaplana. És una de les aficions que ocupa més temps al dia: per anar a l'escola, al sortir, anar a veure el futbol, sovint pots veure per Vilaplana algun jove pel carrer amb els auriculars a les orelles escoltant la seva música preferida. Als caps de setmana es comenten les cançons entre amics i els temes que ens agraden i les prediccions sobre "la cançó de l'estiu". Com hem dit abans, comentant la música entre amics hem pogut aconseguir els estils de música més escoltada, entre d'altres, Pau Bigorra: Pop i Màquina. Pim Pom i Bat Porcà: Ska, Rap i Hardcore. Albert Novell: Pont Aeri, Gigi, Gabry Ponte, Mireia Ferré: Pop. Josep Bigorra: Rock Català. Aleix Ferré: Hardcore i Pop. Gerard Virgili: Màquina i Hardcore. Carles Duran: Ska, Màquina i Pop. Xavi Palau: Mago de Oz, etc.

El futbol:

Una altra de les aficions de la majoria dels vilaplanencs i que també ocupa bastant de temps al dia, ja que normalment tots els equips s'entrenen dos o més dies a la setmana, més els dies de partit. Cada dissabte a la tarda la colla quedem per anar a fer un "partidet" a la pista del Casal, una pista on els vilaplanencs hi passem moltes hores els caps de setmana i a l'estiu. Cada 15 dies quan la UE Vilaplana juga a casa els amics ens vénen a animar, cosa que fa que els jugadors sortim més motivats. Els equips que tenen més vilaplanencs són el Santes Creus (Albert Novell, Marc i Joan Garcia, Josep Carles Alventosa), el Reus (Aleix Ferré, Gerard Virgili, Mireia Ferré), els veterans de Cambrils (Guillem Cabré), Duesaigües (Bat Porcà) i com tots sabeu els de la UE Vilaplana.

Messenger:

Una de les altres aficions dels vilaplanencs és el conegut xat de contactes. Molts de nosaltres quan arribem a casa a la nit, de les primeres coses que fem és asseure'ns a la cadira i obrir el messenger, tot comentant les anècdotes del dia i explicant-nos les històries que han succeït a l'escola. La majoria de nosaltres tenim adreça i sovint ens connectem, sobretot en arribar de l'escola, cosa que fa que enlloc d'estudiar ens posem a xatejar amb companys de classe i amics de Vilaplana. Tot i així, la majoria som bons estudiants.

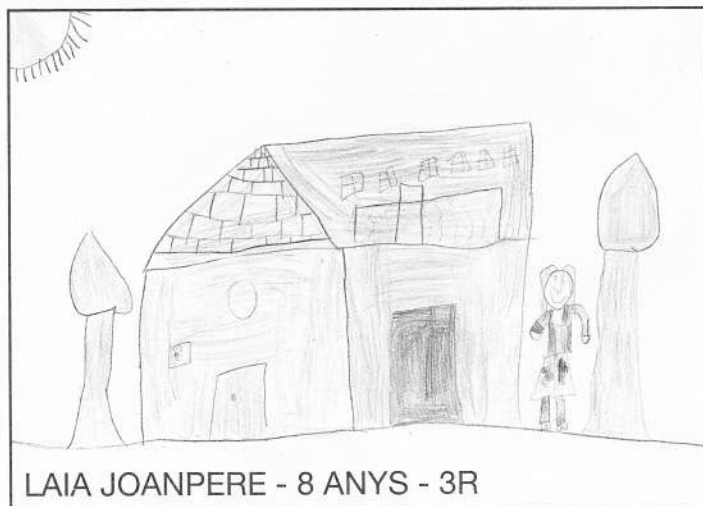
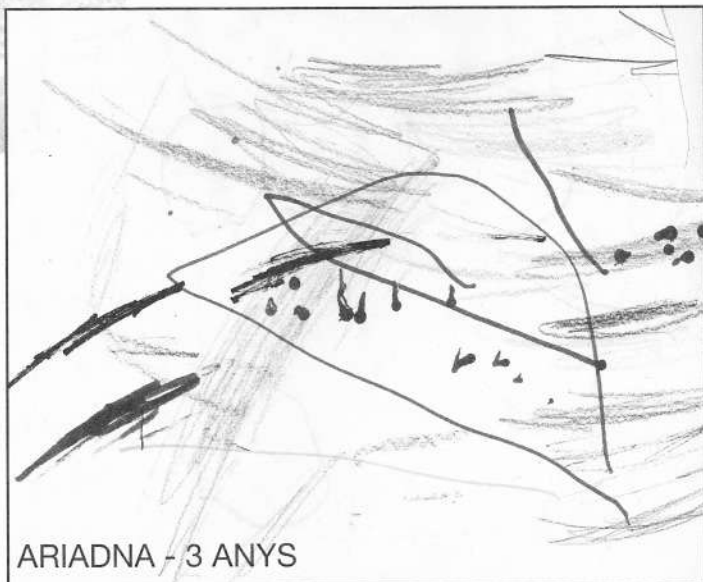
Els jocs i les videoconsoles:

Molts de nosaltres tenim la PSP (Play Station Portable) i mentre hi ha una estona lliure durant el partidet a la pista, sempre hi ha una estona per jugar a la PSP, o si el Barça té un mal partit o el partit és massa avorrit sempre hi ha un moment per engegar-la. I si no, a casa amb l'ordinador també s'hi pot jugar. Els jocs que més es porten a Vilaplana són, entre d'altres, el FIFA 2007, Pro Evolution, Tekken 4, NBA, Rally, San Andreas, etc.

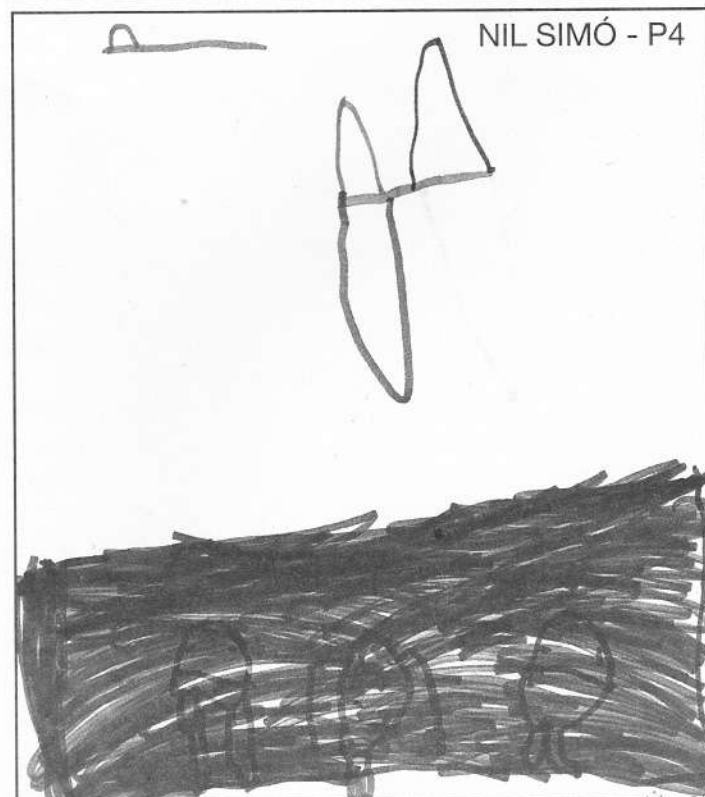
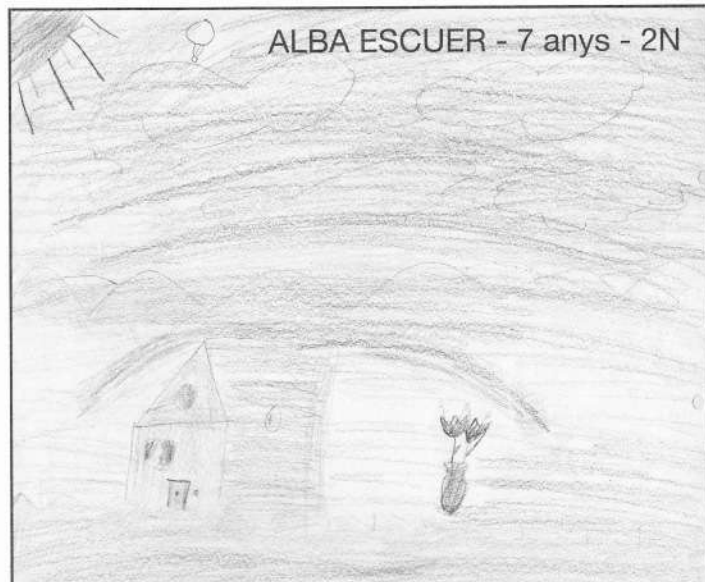
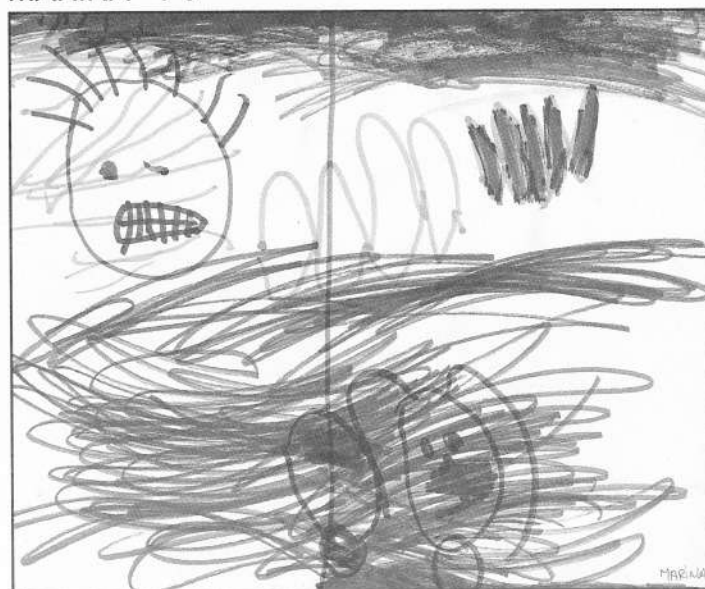
MIREIA FERRÉ, JOSEP BIGORRA I ALBERT NOVELL

LA FRESCA

MARINA - P3

links

Titol ↕	Tema	Data ▼
Bloc del candidat d'UV-ERC-AM Bloc de Tomas Bigorra candidat d'UV-ERC-AM. Autor del link: Tomas Bigorra	Vilaplana	22/03/2007
4 VILAPLANENCS la pàgina web de 4 vilaplanencs Autor del link: 4 VILAPLANENCS	Vilaplana	20/07/2006
El 5 de gener a Vilaplana Si al migdia de qualsevol 5 de gener us apropieu a Vilaplana, comarca del Baix Camp, escoltareu un gran soroll. La canalla del poble corre amunt i avall pels carrers, arrossegant rastres de pots de llauna i altres objectes metàl·lics... Autor del link: Josep Aragonés	Vilaplana	05/12/2005
Pueblos de la Costa Dorada. Vilaplana Resultat de la búsqueda de Vilaplana al web costadoradaonline.net. Una mica d'informació i algunes fotos. Autor del link: Josep Aragonés	Vilaplana	05/12/2005
Vilaplana i el seu entorn, recull cartogràfic Estudi-proposta per a la ubicació d'equipaments i serveis d'ús públic en els espais naturals de Catalunya referit a les Muntanyes de Prades i realitzat per la URV. Autor del link: La redacció	Vilaplana	05/12/2005
Vilaplana La Web de l'Ajuntament... Autor del link: Raquel Virgili	Municipis, Vilaplana	17/11/2005
Unió Esportiva Vilaplana "La entitat que aglutina gran part de l'esport del nostre poble" com diu a la seva Web. Autor del link: Raquel Virgili	Esports, Vilaplana	17/11/2005
La Mussara, historia del nucli de població El Sergi Fernandez ha fet un treball preciós que ens porta a recordar la historia i les cases del antic poble de la Mussara. Hi han moltes fotografies i fins i tot un vídeo. Autor del link: La redacció	Història, Vilaplana	16/11/2005
Predicció meteorològica a 7 dies per a Vilaplana Predicció meteorològica per a Vilaplana, per a cada dia de la setmana, elaborada per l' <i>Instituto Nacional de Meteorologia</i> Autor del link: Raquel Virgili	Meteorologia, Vilaplana	16/11/2005
Set i mig La pàgina del grup de rock vilaplanenc Autor del link: Raquel Virgili	Música, Vilaplana	16/11/2005

< 1 Pag 2

Total: 10 links

Cooperativa Agrícola

**Caixa Rural
de Vilaplana**

**AJUNTAMENT
DE VILAPLANA**

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

**DIPUTACIÓ DE
TARRAGONA**

